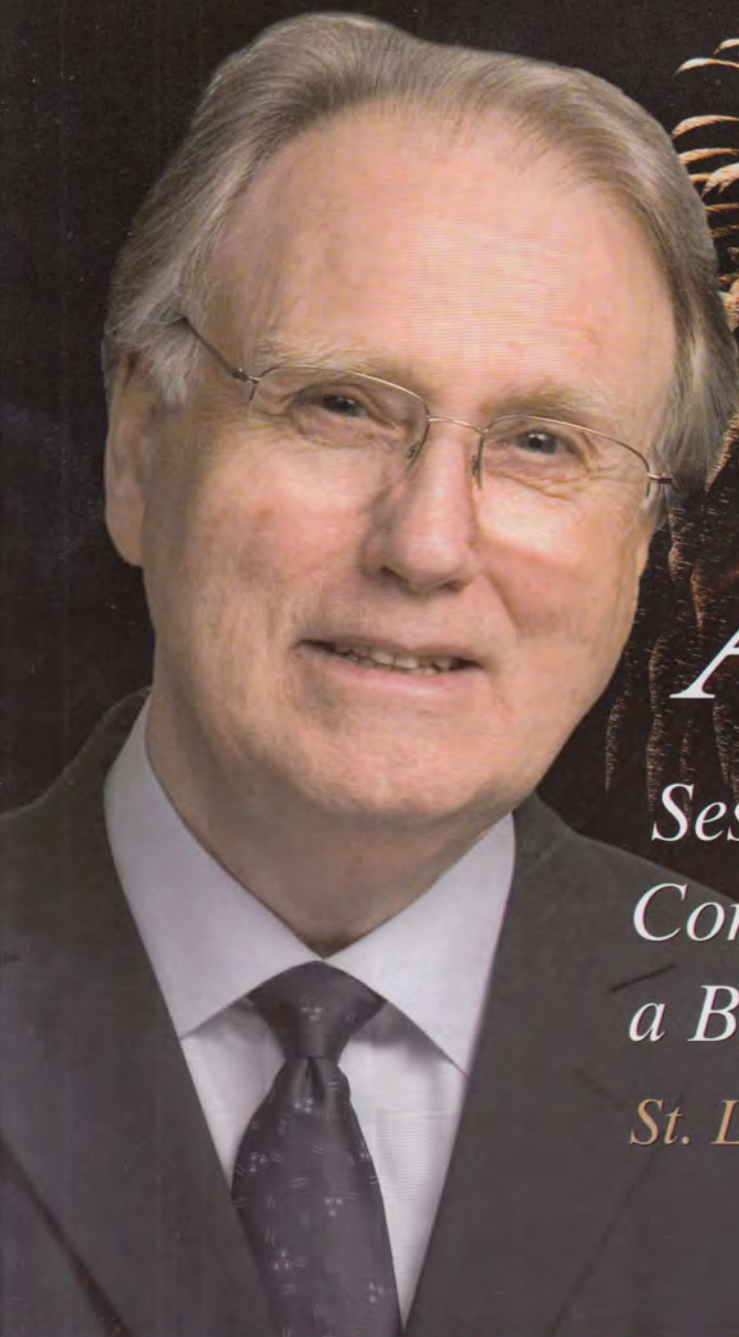

Curierul ADVENTIST

A58-a

*Sesiune a
Conferinței Generale
a Bisericii A.Z.Ș.*

St. Louis, 2005

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare și grafică:

Dragoș Drumaș

Concept grafic: Ovidiu Floria

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3** EDITORIAL SPECIAL
EXERCIȚIU DE ÎNVIORARE
TEODOR HUȚANU
- 4** RAPORT
RAPORTUL PREȘEDINTELUI
JAN PAULSEN
- 6** DEVOȚIONAL
**TRANSFORMAȚI ÎN HRISTOS
PRIN ÎNTRUPARE**
GLENN SAMUELS
- 8** DEVOȚIONAL
**TRANSFORMAȚI PRIN ODIHNA
LUI DUMNEZEU**
RICHARD M. DAVIDSON
- 11** DEVOȚIONAL
NU RENUNȚAȚI!
MATTHEW A. BEDIAKO
- 15** DEVOȚIONAL
**TRANSFORMAȚI ÎN HRISTOS,
PROCLAMÂND MINUNILE CALVARULUI**
BARRY BLACK
- 18** EDITORIAL
DESCHIDEȚI UȘILE BISERICII!
JAN PAULSEN
- 20** AGENDA
**AGENDA SESIUNII CONFERINȚEI
GENERALE – 2005**
- 22** EDITORIAL
**„CREȘTEREA ÎN HRISTOS”, UN NOU PUNCT
FUNDAMENTAL DE CREDINȚĂ**
SANDRA BLACKMER
- 25** AGENDA
**CONDUCEREA SUB LUMINA
REFLECTORULUI**
STEPHEN CHAVEZ
- 26** AGENDA
**DELEGAȚII ALEG PRIMA FEMEIE
ÎN FUNCȚIA DE VICEPREȘEDINTE**
SANDRA BLACKMER
- 27** AGENDA
IMPRESII
MIHAI MAUR
- 28** RAPOARTE
RAPOARTELE DIVIZIUNILOR

De la inimă la inimă

Exercițiu de înviore

... ca să vină de la Domnul vremurile de înviore.

(Fapte 3,19)

„Înviorare” (*anapsuxis*) este un cuvânt care apare o singură dată în Noul Testament, însă cu suficientă forță de răcorire, mai ales pentru vremurile încinse pe care le trăim. Învioarea invocată de apostolul Petru, pe vremea primei revărsări a Duhului Sfânt vorbește despre reîmprospătarea necesară acum, în vremea ultimei revărsări a Duhului Sfânt, Pocăința și întoarcerea la Dumnezeu, urmate de ștergerea păcatelor (v. 19), oferă cadrul ideal pentru a trăi încă o dată, sau pentru prima oară, proștețimea umblării cu Dumnezeu.

Ne asumăm riscul?

O singură dată apare înviorearea în Noul Testament, pentru că adevărata viață de credință niciodată nu se învechește. Creștini apatici, închinare plictisitoare, Sabate obositoare – toate acestea ar trebui să rămână niște contradicții de termeni. Și totuși avem mare nevoie de înviore! „Sunt mulți printre noi cei care sunt deficienți în spiritualitate și care, dacă nu se convertesc pe deplin, vor fi cu siguranță pierduți. Vă puteți permite un asemenea risc?” (E. G. White, *Sfaturi pentru sănătate*, pag. 37, în orig.). Vestea bună este că o putem lua de la capăt, că ne putem bucura de proștețimea începutului mântuirii.

Înviorare prin Duhul Sfânt

Pocăința și întoarcerea la Dumnezeu duc la ștergerea păcatelor, pentru ca astfel să înceapă vremurile de înviore. Pana inspirată leagă înviorearea de primirea Duhului Sfânt: „Lucrarea noastră prezentă este de a ne supune sufletele Domnului Hristos, ca să putem fi pregătiți pentru timpul înviorării de la fața Domnului – pregătiți pentru botezul Duhului Sfânt.” (E. G. White, *Evangelism*, pag. 701). Evenimentul imediat așteptat după înviore este a doua venire: „... și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos...” (Fapte 3,20)

Conducere și misiune înviorate

Desigur, nu e nimic proaspăt în șirul acestor gânduri. Deseori apelurile acestea au ajuns la noi, dar și noi am ajuns, între timp, la capătul vremurilor de pe urmă. De aceea a fost normal să se includă pe agenda discuțiilor din cadrul ultimei Sesiuni a Conferinței Generale, două teme majore: misiunea și conducerea bisericii. Cinci provocări speciale ale misiunii adventiste au fost analizate: biserica și viața spirituală, biserica și societatea, biserica și apostazia, biserica și orașele, biserica și secularismul. Pentru toate acestea, „înviorearea” este răspunsul corect, la care se poate

face dubla menționare: discuțiile așteaptă faptele bisericii, iar biserica suntem noi – eu și tu.

În strânsă legătură cu misiunea stă conducerea: care este baza conducerii bisericii, ce fel de oameni sunt conducătorii, cum avem certitudinea legăturii vitale cu Capul bisericii – Domnul Hristos? Înviorarea planează insistent și asupra acestui domeniu. Promovarea misiunii se face doar cu misionari „înviorați”: „Am văzut că nimeni nu putea avea parte de ‘înviorare’, dacă nu obținea biruința asupra oricărui păcat, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume și oricărui cuvânt și acțiuni greșite. Ar trebui, de aceea, să ne apropiem din ce în ce mai mult de Domnul și să căutăm cu sinceritate pregătirea necesară, care să ne facă în stare să rămânem neclintii în bătălie în ziua Domnului. Toți să-și aducă aminte că Dumnezeu este sfânt și numai ființele sfinte pot sta în prezența Sa.” (E. G. White, *Experiențe și viziuni*, pag. 71).

Influență înviorătoare

Conducerea Domnului și Îvâțătorului nostru aduce înviorare. Puterea Lui ne este pusă la dispoziție atunci când alegem să-i influențăm, asemenea Lui, pe cei din jurul nostru. Iată două citate care merită atenție, în acest sens: „Domnul te cheamă să exerciți o influență înălțătoare. Primește în inimă adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Doar așa vei putea avea gândul lui Dumnezeu. Așază-te sub influența modelatoare a Duhului Sfânt. Apoi vei avea o putere mult mai mare pentru bine.” (E. G. White, *Evangelism*, pag. 638). „Oriunde domnește iubirea Lui, acolo este pace și odihnă. Acolo unde iubirea Sa este prețuită, ea este ca un izvor înviorător în deșert, transformând nerodirea în rod bogat.” (E. G. White, *Manuscris 105*, 1902)

R A P O R T

Raportul președintelui

In introducerea raportului, Jan Paulsen a spus: „Vreau să cinstesc, în mod special, o persoană în această seară. O voi onora mâine, 1 iulie, când se vor împlini 50 de ani petrecuți cu mine, o jumătate de secol, și nu a fost o misiune ușoară. A fost nevoie de dragoste, răbdare, înțelegere și destulă iertare. Am avut o viață frumoasă împreună.

Probabil că ar trebui să-i ofer 50 de trandafiri cu această ocazie. Dar m-am gândit să fac altfel (îi oferă soției o floare). Numai un trandafir, pentru că acesta spune totul pentru mine. Ea însăși este un trandafir pentru mine. Oricum, am vrut să împărtășesc această bucurie cu voi.”

În raportul său, Jan Paulsen spunea că, uneori, în timpul călătoriilor sale, îi întreabă pe membrii bisericii: „Sunt orașul, comunitatea, țara voastră un loc mai bun pentru că sunteți voi acolo? Determină prezența unei biserici adventiste vreo diferență? Ar fi remarcat cineva dacă biserica voastră n-ar mai fi fost acolo?” Dacă răspunsul este nu, atunci am eșuat în misiunea noastră ca biserică și în responsabilitatea noastră ca reprezentanți ai lui Hristos.

Kari și Jan Paulsen

Jan Paulsen și Kari, soția sa, au invitat pe scenă unele persoane care au făcut ca în comunitățile lor să fie ceva deosebit. Astfel, i-au invitat mai întâi pe Sergio și pe Marli Azevedo, liderii din spatele unui proiect prin care, cu ocazia Crăciunului, biserica a colectat alimente pentru oamenii săraci din localitate.

În timpul celor 10 ani de când se desfășoară proiectul,

biserica a reușit să aibă peste 100.000 de donatori (societăți comerciale și oameni bogați) pentru a-i bucura pe cei bătuți de soartă. Proiectul le-a oferit membrilor bisericii ocazia să se implice și a făcut posibil ca biserica să aducă oameni din diferite clase ale societății să lucreze împreună.

Apoi, după ce participanții au vizionat un film despre o adventistă din Mauritius, pe nume Eileen Marie, care lucrează pentru săracii din țara sa, sora Paulsen a vorbit cu aceasta la telefon. Eileen a mărturisit că ea a suferit foarte mult și acest lucru o face să-i înțeleagă pe aceia care suferă și să se implice în slujirea lor.

A urmat un videofilm despre un proiect TinSerV din România, după care sora Paulsen l-a intervievat pe Cristian Modan, directorul Departamentului de

Tineret al Uniunii Române și pe Cristian Militaru, un tânăr adventist din Craiova. Redăm mai jos acest interviu:

KARI PAULSEN: România este o țară de o frumusețe maiestuoasă, cu o muzică obsedantă și cu o istorie bogată. O țară bogată în poezie, literatură, arhitectură, dar, de asemenea, o țară în care comunismul, represiunea și sărăcia au avut un rol important. Toate acestea au afectat România în atât de multe privințe.

Pastore, sunteți mentorul programului TinSerV și ați participat la atât de multe proiecte. Ce spun oamenii când faceți aceste lucruri?

CRISTIAN MODAN: De fapt, cu cât este mai vizibil un proiect și cu cât este mai mic un sat, cu atât fiecare aude de el mai repede. Cred că sunt trei domenii importante asupra cărora TinSerV are un impact. Primul este lucrarea pe care o facem. Al doilea este, practic, exemplul creștin pe care îl dăm oamenilor. Îmi aduc aminte de doi reprezentanți oficiali care ne-au întrebat cum am reușit să ne educăm astfel copiii. Ei au spus că ar avea nevoie de acest lucru și școlile lor – că nu au avut niciodată un asemenea succes. Primarul unui oraș, uitându-se la tinerii care munceau, a spus că nu a văzut niciodată oameni lucrând, gratuit, cu atâta entuziasm. Al treilea domeniu este relația cu comunitatea locală. Acest proiect construiește o punte de legătură între biserică și comunitatea locală. Prietenia care se naște va aduce și Evanghelia.

KARI PAULSEN: Lăudat fie Domnul! Cristian, tu ai participat la acest proiect. Vrei să împărtășești unele amintiri?

CRISTIAN MILITARU: Ei bine, îmi voi aduce întotdeauna aminte de momentele când oamenii veneau la noi și ne întrebau: „Cu cât sunteți plătiți pentru asta? Apreciem foarte mult ceea ce faceți, dar să știți că nu ne putem permite. Nu vă putem plăti.”

Desigur, încercam să le explicăm că lucrarea noastră era voluntară și că nu așteptam nimic în schimb.

KARI PAULSEN: Mulțumesc. Pastore, care a fost impactul asupra tinerilor care au participat în aceste activități?

CRISTIAN MODAN: Ei bine, eu nu m-am întâlnit cu toți cei 4.000 de tineri implicați în cele 180 de proiecte. Dar pot să spun despre cei pe care i-am văzut că s-au schimbat mult. Ei au învățat lucrul în echipă, iar tinerii s-au întors acasă buni prieteni și gata să meargă din nou și să facă ceva pentru biserică.

KARI PAULSEN: Apreciem faptul că ați răspuns invitației noastre în această seară și ați venit aici ca să ne împărtășiți aceste lucruri.

Fr. Paulsen, președintele Conferinței Generale, a subliniat faptul că este important ca noi, în calitate de biserică, să descoperim

Cristian Modan și Cristian Militaru intervievați de Kari Paulsen

că cineva are grijă de cei în nevoie și se interesează de ei. Apoi, El a invitat câte un reprezentant al celor 13 diviziuni pentru a se uni în rugăciune împreună cu el și soția lui, demonstrând astfel în mod simbolic, prin faptul că se țin de mâini în timpul rugăciunii, legătura bisericii globale.

Jan Paulsen a mulțumit pentru privilegiul ce i s-a făcut de a lucra pentru Domnul și pentru biserică într-un rol de foarte mare încredere, în ultimii cinci ani, și-a exprimat aprecierea pentru colaborarea

avută din partea colegilor și a arătat că preocuparea lor principală și a Consiliilor Anuale a fost misiunea. Între inițiativele majore ale acestui mandat a enumerat acțiunile: Mergi un Milion. Arată un Miliard, Fereastră 10/40 (program pentru zona dintre paralele 10 și 40 pentru populația islamică), Anul evanghelizării, Proiectul Ilie și altele. El a apreciat, de asemenea, că, privind în trecut, în ultimii cinci ani, membrii bisericii s-au implicat din ce în ce mai mult în misiune. Astfel, fr. Paulsen spunea: „Ei s-au implicat în misiune fie în construirea de biserici, fie în construirea de comunități de credință prin construirea de școli sau orfelinate, fie în hrănirea săracilor, fie fiind părtași în grupe mici de evanghelizare. Multe mii de membri sunt implicați în fiecare zi ca voluntari în misiunea bisericii. Serviciul lor este un serviciu al dragostei.”

Fr. Paulsen a motivat că, prin intermediul instituțiilor noastre sunt sluiți un milion și jumătate de copii și studenți, și de aceea trebuie să le mulțumim celor implicați în această lucrare. După ce a explicat care sunt aspectele cele mai importante de pe agenda sesiunii și cum se vor desfășura acestea, fr. Paulsen a cerut permisiunea să se adreseze tinerilor. Dumnezeu a spus:

„Mă adresez vouă, celor cu vârste cuprinse între 15 și 30 de ani. Celor care sunteți tineri, care sunteți studenți, care sunteți tineri specialiști: vreau ca să veniți și să vă asociați cu noi ceilalți.”

Vreau să vă fac loc, căci voi aveți energii și idei pe care nimeni altcineva nu le are. Dacă considerați că biserică nu este interesantă, o puteți face voi interesantă; numai nu vă îndepărtați de ea. Căci îndepărtarea de ea este cel mai rău lucru pe care-l puteți face. Priviți, noi vorbim despre Hristos. Nu-I întoarceți spatele. Pentru că, dacă o faceți, tot ceea ce vă mai rămâne este întrebarea obsesivă a lui Petru: 'La cine să ne ducem?' Inima mea se îndreaptă către tineri, către femei, către laici, iar aceste trei grupe se suprapun.”

Traducere: Oana Ghiga

Transformați în Hristos prin întrupare

Mesaj devoțional, prezentat vineri dimineață, 1 iulie 2005

In cartea sa înfrăitoare, *The Essence of Christianity* (Esența creștinismului), filozoful german Ludwig Andreas Feuerbach (1804-1872) susținea că Dumnezeu nu este decât o proiecție a omului.

În cartea *The Reign of God* (Împărăția lui Dumnezeu), Richard Rice declară că „oricât am afla despre necuprinsul Univers sau despre complexitatea atomului, noi înșine suntem cel mai mare mister dintre toate. Și cu cât aflăm mai mult despre noi, cu atât se adâncește misterul.” (pag. 96, 97)

Totuși aș sugera că misterul cel mai mare pe care îl are de pătruns mintea noastră este misterul întrupării. Misterul dumnezeirii, Dumnezeu arătat în trup, este suportul oricărei speranțe, temelia mântuirii noastre, izvorul transformării noastre și motivul nostru de bucurie (1 Tim. 3,16).

Creatorul îmbrăcat în trup – Divinitatea devenită asemenea nouă în persoana lui Isus Hristos, care a fost pe deplin Dumnezeu și om în același timp – reprezintă adevărul fundamental și esențial în transformarea credincioșilor din păcătoși în oameni sfinți. Pentru creștini, întruparea are un caracter distinctiv, unic și personal. „Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1,14) într-o persoană anume, trăind o viață anume.

Aceasta nu este o părere sau un subiect de filozofie. Nu constituie o ideologie și nici măcar o teologie. Este o putere atotpătrunzătoare. Dumnezeu a devenit om în Hristos și numai în Hristos. Acesta este singurul născut din Tatăl. Nu este nici un altul asemenea Lui.

Iar Creatorul a devenit ființă creată – El, care prin cuvântul gurii Sale a întemeiat acest vast Univers în complexitatea lui incomensurabilă și de nepătruns pentru mintea noastră.

Acest Dumnezeu, care a creat milioanele de galaxii și

astrele mărețe, la care privirea noastră de muritori nu răzbate, acest Dumnezeu, care a făcut lumea în șase zile și l-a plămădit pe om din țărâna pământului, acest Dumnezeu S-a îmbrăcat în trup. Semnătura Lui se află în rărunchii creației, iar El, din nemărginită dragoste pentru omenire, a ales să devină asemenea nouă.

Celsus, care i-a atacat pe creștini cu atâta putere, spre sfârșitul celui de-al doilea secol al erei noastre, a scris: „Dumnezeu este bun și frumos și binecuvântat, iar aceasta în cea mai mare și mai nobilă măsură. Dar, dacă ar coborî printre oameni, ar trebui să sufere o schimbare, o schimbare din bine în rău, din virtute în viciu, din fericire în nenorocire și din superlativ în negativ. Așadar, cine ar alege o asemenea schimbare?”

Tocmai acesta este și mesajul pe care îl transmite Ioan. Ultimul dintre primii ucenici, a cărui evanghelie se distinge semnificativ prin conținut de celelalte trei scrise de colegii săi, pare să urmărească, în mod deosebit, transmiterea unui

gând. Aflându-se în Efes, Ioan scrie următoarele, conform aproximărilor, în jurul anului 100 d. H.: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,1-14).

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4,9).

Natura umană a lui Isus

Evanghelia lui Ioan conturează fără șovăire caracterul uman al lui Isus.

GLENN SAMUELS,

secretar al Asociației Pastorale,
Uniunea Indiile de Vest

1. Isus era ostenit când S-a așezat lângă fântână (4,6).

2. Ucenicii i-au oferit hrană ca unui om flămând (4,31).

3. El simțea împreună cu cei flămânzi și îngrijorați (6,5,20).

4. El cunoștea suferința și a plâns cu lacrimi, ca orice îndoliat (11,33.35.38).

5. În agonia răstignirii, a strigat cu buzele arse: „Mi-e sete” (19,28).

Cea de-a patra evanghelie, ne descoperă un Isus care nu Se regăsește în portretele eterne. Dimpotrivă, El a cunoscut povara unui trup istovit și rănile unei inimi chinuite. În a patra evanghelie este prezentat adevăratul om Isus.

Divinitatea lui Isus

Pe de altă parte, nici un alt evanghelist nu descrie mai bine dumnezeirea lui Isus.

1. Ioan subliniază preexistența lui Isus: „La început era Cuvântul..., și Cuvântul era Dumnezeu” (1,1); și „înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu” (8,59).

2. El descrie slava pe care Fiul o avea împreună cu Tatăl, înainte ca lumea să fi fost făcută (17,5).

3. El vorbește, în repetate rânduri, despre coborârea Lui din cer (6,33-38).

4. Nici un om nu l-a luat viața. El avea puterea de a-și dărui viața și de a-și-o lua înapoi (10,18; 19,11).

Ioan ne înfățișează un Isus care era incontestabil om, și totuși incontestabil divin.

Dragostea și întruparea

Forța care L-a mânat pe Dumnezeu spre experiența întrupării, temelia transformării noastre, a fost însăși esența naturii Sale – dragostea. Este o dragoste mântuitoare și revelatoare, iar misterul dragostei salvatoare va preocupa mintea celor mântuiți de-a lungul veșniciei.

El S-a coborât la nivelul nostru pentru că noi nu ne puteam ridica la nivelul Său și, cu brațe iubitoare, ne-a ridicat și ne-a arătat ce înseamnă a trăi. Prin aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu. El ne mântuiește, transformându-ne pe măsură ce ni Se descoperă.

La pagina 18 (în original) din *Calea către Hristos*, Ellen White afirmă: „Este

imposibil să scăpăm, prin noi înșine, de adâncul păcatului în care suntem cufundați. Inima noastră este rea și nu o putem schimba... Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești, toate acestea își au sfera lor de acțiune, dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o comportare exterioară corectă, dar nu pot schimba inima.”

Dacă am fi lăsați în voia noastră, ne-am autodistringe. Păcatul, asemenea cancerului, a pătruns în fiecare fibră a sufletului omenesc și se manifestă cu o evidență dureroasă în fapte de violență (exteriorizate sau interiorizate), în inumanitatea crasă pe care o arătam unii față de alții, chiar și în relațiile de familie.

Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu S-a descoperit în nașterea lui Hristos. Pentru Ioan, scopul venirii Sale este să putem trăi prin El. Numai dacă El trăiește în noi, transformându-ne, împuțemicindu-ne, putem experimenta adevărata viață – și numai pentru că El a devenit asemenea nouă – datorită dragostei Sale mântuitoare.

Puterea transformatoare a întrupării

Pentru că El a devenit asemenea nouă, puterea transformatoare a lui Dumnezeu, în Hristos, este disponibilă și accesibilă oricărui credincios.

Acesta este, în viziunea lui Ioan, scopul suprem al întrupării: „Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4,9).

Întruparea este sursa și temelia transformării noastre. Cel mai

ticălos, corupt, mizerabil și răzvrătit păcătos, care se încovoiaie sub povara fărădelegilor, se întreabă: „Poate Dumnezeu să mântuiască un păcătos ca mine?” Prin întrupare, Dumnezeu Își strigă răspunsul fără sfârșit: „Da, pot și o voi face!”

Pavel spune: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (2 Cor. 5,17). Transformat dintr-un căutător de putere cu dorință de dominație într-un ucenic iubitor și plin de grijă, omul este chemat să slujească, ales să urmeze viața pe care i-a arătat-o Hristos, cel care schimbă inima.

Frați și surori din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea de oriunde în lume, noi am fost transformați în Hristos pentru a deveni agenții de transformare ai Domnului Hristos.

Căci fie că suntem medici sau pacienți, președinți sau pastori de district, profesori sau studenți, administratori sau lectori, contabili sau secretari – noi trebuie să fim agenți de transformare, căutând să influențăm sufletele prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Să îi ridicăm pe cei din jurul nostru cu o mână iubitoare și să le împărțim cuvântul speranței – că El este Dumnezeu aproape de noi, ridicând omenirea și pregătind-o să trăiască alături de El. Edenul va fi restaurat, iar Dumnezeu și oamenii vor locui din nou împreună – de data aceasta pentru totdeauna – și toți vom fi transformați, pentru că Domnul Hristos S-a făcut trup și a locuit printre noi. Amin.

Traducere: Delia Buciuman

Transformați prin odihna Lui Dumnezeu

Mesaj devoțional, prezentat vineri seara, 1 iulie 2005

In această seară, vă voi aduce aminte de un grup de conducători puternici și proeminenți din Biblie. Deoarece au fost atât de cunoscuți în istoria Israelului, fără îndoială că le veți recunoaște numele: Șamua, Șafat, Iguar, Palti, Gadiel, Gadi, Amiel, Setur, Nahbi și Gheuel.

De fapt, încă nu am găsit un grup de adventiști care să recunoască aceste nume înainte de a mai adăuga încă două la această listă: Caleb și Iosua. Da, acestea sunt numele celor douăsprezece iscoade trimise de Moise, sub conducerea lui Dumnezeu, să cerceteze Țara Făgăduinței (Num. 13,4-16). Zece dintre acești conducători au fost un eșec total, târând în jos, împreună cu ei, o generație întreagă, în timp ce Iosua și Caleb au fost monumente ale succesului și biruinței.

La hotarele Canaanului, Dumnezeu i-a promis Israelului, prin intermediul lui Moise: „... fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă [menuchah, ebr.] și în moștenirea pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru. Dar veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă [nuah, ebr.], după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică” (Deut. 12,9.10).

Repetarea istoriei

După ce a relatat împărțirea moștenirii între cele douăsprezece seminții, autorul cărții lui Iosua face un rezumat

RICHARD M. DAVIDSON,
profesor de interpretare
a Vechiului Testament și
președintele Departamentului
de Vechiul Testament al
Seminarului Teologic Adventist,
Universitatea Andrews

impresionant și sugestiv: „Astfel, Domnul a dat lui Israel toată țara pe care jurase că o va da părinților lor; ei au luat-o în stăpânire și s-au așezat în ea. Domnul le-a dat odihnă de jur-împrejur, cum jurase părinților lor; nici unul din vrăjmașii lor nu putuse să le stea împotriva, și Domnul i-a dat pe toți în mâinile lor” (Iosua 21,43.44).

Popoul lui Dumnezeu intrase în odihna Sa! E adevărat că mai aveau multe lupte de dat înainte de a intra propriu-zis în posesia țării. Totuși, într-un sens cât se poate de real, făgăduința odihnei în țara în care curg lapte și miere a fost împlinită, deoarece ei au avut încredere în cuvântul rostit de Dumnezeu. Dar istoria lui Iosua, care a condus Israelul în odihna lui Dumnezeu, nu este doar o istorie a unui popor îndepărtat, care a trăit de demult. E și istoria noastră.

Intrând în odihna lui Dumnezeu

Eu credeam, mai demult, că împlinirea tipică a intrării în odihna lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Iosua, Caleb și israeliții credincioși, avea să aibă loc la cea de-a doua venire a lui Isus. Dar conform cărții Evrei, noi putem deja, prin credință, să intrăm în odihna lui Dumnezeu încă de pe acum.

În Geneza, capitoul 2, se spune că Dumnezeu S-a odihnit, încetând orice activitate în Sabat, și i-a invitat pe Adam și pe Eva să se odihnească în primul Sabat. Dar de ce să se

odihnească Adam și Eva? Făcuseră ei ceva? Nu, ci ei se odihneau în lucrarea încheiată a lui Dumnezeu.

Așadar, chiar și înainte de apariția păcatului, se poate deduce principiul neprihănirii prin credință. Iar Pavel face aplicațiile pentru credincioșii zilelor sale: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (Evrei 4,9.10). În fiecare Sabat, odihnindu-ne de munca noastră, noi ne proclamăm experiența în ceea ce privește neprihănirea prin credință, încrezându-ne nu în faptele noastre, ci în lucrarea încheiată a Domnului Hristos în interesul nostru. Sabatul devine semnul exterior a „odihnei în har” (*The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 928) de care credincioșii se pot bucura pe parcursul întregii săptămâni.

Odihna în Hristos

Ideea prețioasă că ne putem odihni în Hristos, prin credință, și că avem asigurarea acceptării noastre de către El constituie o veste extraordinară de bună. Nu am îndrăznit să cred acest lucru nici în primul an la colegiul teologic, nici

ca student la seminar și nici măcar ca tânăr pastor.

Ca pastor începător, predicam foarte mult despre Hristos, totuși ocoleam subiectul siguranței odihnei în El. Dar, printr-un lanț de împrejurări extraordinare și providențiale, simplitatea și frumusețea Evangheliei au început să răsără înaintea ochilor mei. Am fost surprins de bucuria descoperirii dovezilor clare din Scriptură cu privire la siguranța intrării în odihna Sa: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6,47). „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,13; vezi și vers. 11 și 12). „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28).

Mesajul siguranței neprihănirii lui Hristos, pe care ne-o putem asuma prin credință, nu conduce în nici un caz la ideea de har ieftin. Ci mai degrabă, „roada ei [a siguranței neprihănirii] este sfințenia” (*Selected Messages*, book 1, pag. 359; vezi Rom. 6,22). Numai când mă încred cu totul în meritele lui Hristos – Înlocuitorul și Siguranța mea – pot să ascult cu adevărat de

Dumnezeu, atât în spiritul, cât și în litera Legii.

Alte dimensiuni ale odihnei Sabatului

Apostolul ne asigură în Evrei 4,9: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat [*sabbatismos*, gr.] pentru poporul lui Dumnezeu”. Acest cuvânt, *sabbatismos*, se referă nu doar la odihna spirituală în har, ci la o păzire săptămânală a Sabatului zilei a șaptea, o odihnă multidimensională pusă la dispoziția poporului lui Dumnezeu.

Am găsit șapte dimensiuni ale odihnei de Sabat care reies din diferite verbe ebraice folosite în scrierile lui Moise. Acum, la începutul Sabatului, vă invit să medităm la această odihnă multidimensională.

Ne-am referit deja la odihna spirituală.

O altă dimensiune pe care Dumnezeu ne-o oferă este odihna fizică. În a șaptea zi a săptămânii creației, Dumnezeu „S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse” (Gen. 2,2). Verbul tradus aici prin „S-a odihnit” este *shabbat*, care înseamnă „a înceta, a face o pauză”. În porunca a patra, suntem chemați să

urmăm exemplul lui Dumnezeu, să facem o pauză și să încetăm lucrul din timpul săptămânii.

A patra poruncă indică, de asemenea, faptul că Dumnezeu S-a odihnit nu numai fizic, ci și psihic. Verbul folosit în acest context pentru odihnă nu este *shabbat*, ca în Geneza 2,2, ci *nuach*, care înseamnă „a fi liniștit, într-o stare de repaus și pace”. După ce a creat timp de șase zile, Dumnezeu S-a liniștit, bucurându-Se în lumea pe care o crease. În Sabat, El ne invită și pe noi să ne alăturăm Lui, într-o senzație de repaus și pace.

Exod, capitolul 31, adaugă o a patra

De la stânga: Niel Wilson, fostul președinte al Bisericii Adventiste mondiale, a participat la toate cele 15 sesiuni mondiale ale bisericii, începând cu anul 1941. Ken Wood, fost redactor al publicației ADVENTIST REVIEW, a participat la 15 sesiuni, începând cu anul 1926. Bert Beach, fost director al Departamentului de Libertate Religioasă, a participat la 14 sesiuni. Roscoe S. Lowry, fost președinte al Diviziunii Asia de Sud, a participat la 10 sesiuni, începând cu anul 1936. Beach le spune prietenilor săi că a fost delegat la Sesiunea din anul 1941.

dimensiune a odihnei Sabatului, unde se spune că Dumnezeu „a răsuflat” (vers. 17). Verbul folosit în original înseamnă, literal, „a primit un nou suflet sau viață” (*nepheš*). Deși e evident faptul că Dumnezeu nu era cătuși de puțin obosit, El a luat-o de la capăt, bucurându-se de o odihnă emoțională. În Sabat, Dumnezeu dorește ca noi să ne reîncercăm bateriile emoționale, să ne reînviorm sufletele.

A cincea dimensiune a odihnei Sabatului este una creativă, de sărbătoare. În Exod, capitolul 31, Dumnezeu a spus: „Copiii lui Israel să păzească Sabatul..., ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat” (vers. 16). Noi trebuie să „creăm” Sabatul – așa cum Dumnezeu a creat cerul și pământul – folosindu-ne de toată creativitatea și energia de care S-a folosit Dumnezeu în procesul aducerii la existență a tuturor lucrurilor. Dumnezeu ne oferă în Sabat șansa de a ne bucura cu exuberanță de bunătatea Sa.

A șasea dimensiune a odihnei Sabatului este plină de putere. În gândirea iudaică, când Dumnezeu binecuvânta ceva sau pe cineva însemna că acel lucru sau acel om primea puterea de a împlini rolul pe care îl avea. Puterea Sabatului ne asigură energia pentru toate celelalte zile ale săptămânii.

A șaptea dimensiune a Sabatului este conținută în cuvintele: „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o” (Gen. 2,3). Cum a sfințit Dumnezeu un lucru? Prin prezența Sa. Darul odihnei de Sabat nu este doar o zi oferită în dar, ci o Persoană oferită în dar, care umple acea zi cu prezența Sa.

Sanctuarul ceresc și odihna

În Vechiul Testament, substantivul folosit în principal pentru „odihnă” [*menuchah*, ebr.; *katapausis*, gr.] înseamnă și „loc de odihnă” și are ca echivalent muntele Sion (cetatea Ierusalim) și, mai ales, locul tronului lui Dumnezeu din sanctuar sau din templu.

Așadar, nu e de mirare că în Epistola către Evrei, imediat după ce menționează odihna Sabatului, în capitolul 4, autorul ne invită „să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să

fim ajutați la vreme de nevoie” (vers. 16). Aceasta nu este doar o metaforă pentru rugăciune. Suntem invitați să venim cu adevărat la tronul harului, în Sanctuarul ceresc, prin credință. De încă trei ori în Epistola către Evrei, ni se face această invitație: Evrei 6,19.10; 10,19-22; 12,22-24. De patru ori suntem invitați acum, prin credință, să intrăm în odihna lui Dumnezeu (adică în fața tronului Său de har) din Sanctuarul ceresc.

Aceste pasaje ne adresează în mod repetat chemarea de a ne gândi la faptul că, prin credință, avem acces în Sanctuarul ceresc, în Ierusalimul ceresc. În aceste versete se face mai mult decât un apel la o analiză a doctrinei sanctuarului. Aici este vorba de ceea ce îmi place să numesc „o invitație la viața din sanctuar”.

Când vă confrunțați cu greutate, indiferent de problemele pe care le aveți în viață, intrați în odihna lui Dumnezeu. „Scaunul harului” este cel care ne oferă „îndurare și... har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4,16); este „ancora sufletului” (Evrei 6,19); se află în legătură directă cu faptul de a avea „o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată” (Evrei 10,22); e într-o relație strânsă cu manifestarea

bucuriei și închinarea alături de „zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor” (Evrei 12,22).

Într-un cuvânt, Isus, noul Iosua, ne pune la dispoziție împlinirea antitipică a tot ceea ce a însemnat „odihna lui Dumnezeu” în istoria Israelului antic. Putem intra prin credință în Canaanul ceresc (Evrei 12,22-24); putem duce lupte spirituale împotriva dușmanilor spirituali (Efes. 6,10,17); putem primi moștenirea spirituală (Fapte 20,32; Efes. 1,11.14.18) și, slavă Domnului, ne putem bucura de odihna spirituală a harului, în prezența Sa (Evrei 4,9-11).

Experiența intrării în odihna lui Dumnezeu ne stă acum la dispoziție, găsindu-și împlinirea supremă la cea de-a doua venire a lui Hristos și mai departe. Autorul Epistolei către Evrei arată că „odihna” nu este doar o experiență prezentă, ci și o speranță viitoare: „Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta” (Evrei 4,11).

Va fi o biruință finală, literală, împotriva dușmanilor lui Dumnezeu. Noi ne vom bucura atunci de moștenirea supremă pe care am primit-o (Matei 25,34; Col. 3,24; Apoc. 21,7). Da, într-adevăr, vom intra în odihna eternă și glorioasă a lui Dumnezeu. Fie ca acea zi să vină cât mai repede. Amin!

John Adolfi, director al Studiourilor Bibleland, Syracuse, New York, le arată vizitatorilor din sala de expoziție cât de mare ar fi fost pantoful purtat de primii oameni și le explică de ce este mai credibilă teoria creației decât teoria evoluționismului.

Traducere: Delia Buciuman

NU RENUNȚAȚI!

Predică din Sabat dimineața, 2 iulie 2005

În anul 1986, am fost invitat de Diviziunea Pacificul de Sud să vizitez insulele Cook și să susțin o serie de întruniri de reînviore spirituală. În seara în care am prezentat mesajul despre fericita noastră speranță, am observat o femeie care plângea. La sfârșit, ea a venit la mine și mi-a cerut să mă rog pentru doi copii. Apoi, înainte să plece, a adăugat: „Măine vă aștept la masa de prânz”. (Biserica organizase totul în așa fel încât să pot servi masa acasă la membri.)

Ziua următoare, când pastorul a venit să mă ia, l-am rugat să-mi spună câte ceva despre familia pe care urma să o vizităm. După o pauză scurtă, el mi-a spus că, într-o zi, soțul acestei femei i-a spus că pleacă la pescuit și că se va întoarce repede. Au trecut însă cinci ani și el nu s-a mai întors. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat. A fost căutat îndelung de o echipă specializată, care nu a găsit decât barca. În fiecare săptămână de atunci, soția lui merge și stă câteva ore în locul în care a fost găsită barca, așteptând și sperând că, într-o zi, îl va vedea pe soțul ei.

În acea după-amiază, după ce am luat masa, ea mi-a spus povestea ei. Nici unul dintre noi nu a putut să-și rețină lacrimile. Apoi ea a adăugat: „Pastore, nu știu ce s-a întâmplat cu soțul meu. Prietenii m-au sfătuit să uit acest incident și să-mi continui viața.

Seara trecută, ne-ați asigurat că Isus Se va ține de cuvânt și ne va lua acasă. Aștept acea zi de zece ani. Oare să mai cred această făgăduință?”

MATTHEW A. BEDIKO,
secretar, Conferința Generală

M-am așezat alături de ea, mi-am deschis Biblia și am citit făgăduința: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14,1-3).

Am încheiat conversația noastră cu un pasaj din Epistola către Evrei: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdiei noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința... Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10,23.37).

Pericolele care ne pândesc pe noi, adventiști

E posibil ca unii dintre voi să fiți împovărați de greutatea vieții și de dezamăgiri, întrebându-vă cât mai avem de așteptat. S-ar putea să fie unii care, deși au crezut și au răspândit vestea celei de a doua veniri, acum, și-au pierdut cu totul încrederea în ea. Alții au fost convinși că Hristos va veni cât timp ei au fost tineri, dar acum, zeci de ani mai târziu, și-au pierdut orice speranță.

Chiar și pastori creștini – inclusiv unii pastori adventiști – s-au hotărât să nu mai predice despre a doua venire.

Acum cincizeci de ani, copil fiind, am auzit mesajul celei de a doua veniri a lui Isus. Încă îmi aduc aminte modul în care predicatorul a prezentat evenimentele. A fost foarte impresionant. Și eu am crezut că Isus va veni curând... că

nu voi apuca să termin liceul..., că nu voi ajunge la colegiu..., că nu voi mai avea răgazul să mă căsătoresc și să îmi întemeiez o familie.

Totuși, iată-mă! Iar Isus încă nu a venit.

Dar nu sunt dispus să renunț. Nu sunt deziluzionat. Nu mi-e rușine să le spun oamenilor că eu cred în a doua venire a lui Isus și că o aștept cu nerăbdare. Prin harul lui Dumnezeu, nu pot să renunț și nu voi renunța!

Care este alternativa? Ce altă speranță mai am în afară de cea promisă de Isus?

O lecție din trecut

Evreii care au trăit în anul 27 d.Hr. așteptau cu speranță împlinirea profeției lui Maleahi: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Maleahi 4,5). Ei așteptau „ziua Domnului”, când totul avea să fie pus în ordine în Israel, când Dumnezeu avea să vină pe neașteptate, să-Și curețe poporul și să-l readucă la gloria de dinainte.

Dacă ai fi oprit, la întâmplare, orice om de pe străzile din Ierusalim și l-ai fi întrebat: „Crezi în venirea lui Mesia?”, răspunsul ar fi fost cu siguranță „Da”.

Toată lumea știa despre ea. Era o parte din tradiția lor. Cu toate acestea, numai câțiva oameni au fost gata să-L primească.

În Luca, capitolul 2, citim despre un om devotat din Ierusalim, al cărui nume era Simeon. El aștepta mângâierea lui Israel. Apoi mai era o femeie – Ana – care vorbea „despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului” (vers. 38).

Acești oameni nu și-au pierdut niciodată speranța în venirea lui Mesia. Ei au crezut promisiunea făcută de Dumnezeu și și-au clădit întreaga viață în jurul acestei speranțe.

Dar preoții, cărturarii, fariseii erau nepregătiți pentru venirea lui Mesia. Și nu pentru că nu ar fi știut. Problema era că auziseră despre ea de prea multă vreme și s-au obișnuit să o tot audă.

Slujitorii credincioși și cei necredincioși

Tocmai împotriva acestei atitudini a rostit Domnul Hristos parabole despre ce înseamnă a fi gata și a fi pregătiți (Matei 24,45-51,25,1-13; Marcu 13,34-37; Luca 12,42-45).

Pe de o parte, slujitorul credincios, în timp ce aștepta și spera ca stăpânul să se întoarcă, nu a stat lenevind, ci a

continuat să slujească. Și creștinii au responsabilități și îndatoriri în timp ce așteaptă și veghează.

Pe de altă parte, slujitorul rău și necredincios și-a neglijat responsabilitățile și s-a purtat într-un mod nedemn, din cauza unei întârzieri neprevăzute. El îi bate pe ceilalți slujitori, bea și mănâncă împreună cu bețivii, fiindcă presupune că are destul timp să se schimbe. Ar putea întârzierea Domnului să afecteze în același fel relațiile pe care le avem unii cu alții, în cadrul familiei noastre de credință?

Sunteți surprinși de problemele care apar în unele dintre bisericile noastre? Sunteți mirați de faptul că am început să ne judecăm unii pe alții? Pe unii îi considerăm liberali, iar pe alții conservatori; progresiști și neprogresiști. Sunteți surprinși că în fiecare diviziune, în fiecare uniune și conferință, există „advențiști îngrijorați”, care își reclamă frații advențiști autorităților civile?

Eu nu sunt deloc uimit că în mijlocul poporului lui Dumnezeu se manifestă din ce în ce mai mult naționalismul, regionalismul, rasismul și confesionalismul.

Încă există dezbateri aprinse în ceea ce privește modul potrivit de închinare.

Facem caz de rigiditatea standardelor noastre sau de lipsa lor. Pierdem timp certându-ne cu privire la cine e îngust și cine greșește. E greu de crezut că de-abia așteptăm întoarcerea lui Isus Hristos. Dacă nu ne putem înțelege între noi aici, pe pământ, cum vom putea trăi împreună în cer?

Dr. Paulsen, președintele bisericii noastre, în cartea sa *Let Your Light So Shine!* (Lasă-ți lumina să strălucească!), face următorul apel: „E târziu, iar noi suntem aproape acasă. Nu putem fi nechibzuți și nepăsători. Avem o datorie față de biserică – trupul lui [Hristos]

Vicepreședinții Conferinței Generale, de la stânga, începând cu rândul din spate: Mark Finley, Gerry D. Karst, Michael L. Ryan (centru) Lowell C. Cooper, Ted N.C. Wilson, Pardon Mwansa, (în față) Eugene Hsu, Ella Simmons, Armando Miranda

Președinții diviziunilor mondiale, de la stânga, începând cu rândul din față: Jairyong Lee, Diviziunea Asia-Pacificul de Nord; Artur Stele, Diviziunea Euro-Asia; Ronald Watts, Diviziunea Asia de Sud; Alberto Gulfan, Diviziunea Asia-Pacificul de Sud; Luka Daniel, Diviziunea Africa Centrală de Vest; Don Schneider, Diviziunea Nord-Americană; Laurie Evans, Diviziunea Pacificul de Sud; Paul Ratsara, Diviziunea Africade Sud - Oceanul Indian; Ruy Nagel, Diviziunea Sud-Americană; Ulrich Frikart, Diviziunea Euro-Africa; Isreal Leito, Diviziunea Inter-Americană;

– să ne sprijinim unii pe alții și să întărim întregul corp – familia internațională.”

El continuă: „Promit că voi face tot ce îmi stă în putere să fac din biserica noastră o comunitate plină de dragoste, în care să ne sprijinim unii pe alții – să ne îngrijim unii de alții, dacă e nevoie –, să Îl înălțăm pe Domnul și să încercăm să ne trăim viața în ascultare de El; să ne ghidăm viața, valorile și alegerile, în mod personal și ca biserică, numai în funcție de El. Acum, haide-ți să ne ținem strâns de mână și unii de alții, haideți să 'depunem efort împreună', mergând înainte, pentru a ne încheia călătoria.”

Mă rog ca în Biserica noastră

Adventistă de Ziua a Șaptea din Ghana să nu mai vorbim despre Ashantis, Gas sau Ewes; în Ruanda despre Hutus sau Tutsis; în Africa de Sud despre negri, albi sau galbeni; în America despre albi, negri, asiatici sau latino. Ci să vorbim despre membri ai familiei lui Dumnezeu, care sunt copiii Săi.

Dincolo de așteptările noastre

Dacă aveți dubii cu privire la apropiata revenire a lui Isus sau dacă aveți impresia că Isus nu a vorbit serios atunci când a făcut această făgăduință, citiți istoria lui Lazăr (Ioan, capitolul 11).

Capitolul începe cu vestea tristă că

Lazăr e foarte bolnav. Împreună cu cele două surori ale lui – Maria și Marta –, ei deveniseră cei mai buni prieteni pe care îi avea Isus pe pământ. Pentru că Isus era cunoscut ca mare vindecător, ei au trimis pe cineva să Îi ducă vestea: „Prietenul tău Lazăr este foarte bolnav”.

Surorile lui se așteptau ca Isus să lase totul și să se grăbească spre ei sau să rostească doar un cuvânt de vindecare. Ei aveau încredere în Isus.

Dar răspunsul lui Isus a fost: „Boala aceasta nu este spre moarte” (vers. 4). Era o veste bună pentru cel care adusese mesajul din partea celor trei frați, așa că s-a întors la Maria și la Marta ca să le ducă vestea bună.

Când se apropia însă de Betania, el a auzit plânsete. Trebuie să-și fi spus în mintea lui: „Cu siguranță că nu-l plâng pe Lazăr. Trebuie să fie altcineva. Isus a spus că boala lui Lazăr nu e spre moarte.” Totuși, curând, a descoperit că Lazăr era într-adevăr mort.

Maria l-a observat pe cel pe care îl trimisese cu mesajul la Isus și l-a întrebat: „Isus a venit cu tine?”

Apoi Marta, alergând în spatele Mariei, a întrebat: „Ce a spus Isus?”

Mesagerul știa ce fel de relație exista între aceste două femei și Isus și încrederea pe care ele o aveau în El. Într-un sfârșit, el și-a adunat toate puterile, a privit în jos și a spus: „Isus a spus că boala lui Lazăr nu va fi spre moarte”.

În acel moment, Maria și Marta s-au confruntat cu cea mai mare contradicție și dezamăgire din viața lor.

Maria și Marta erau desperate și derutate. Era Isus oare Cel care spunea că este? Avuseseră încredere în El, dar El le dezamăgise.

Au trecut două zile. Dintr-o dată, Isus le propune ucenicilor Săi să meargă la Betania. Când ei au obiectat, El le-a spus: „Lazăr, prietenul nostru, doarme; dar Mă duc să-l trezesc din somn” (vers. 11).

„Doamne, dacă doarme, înseamnă că o să se trezească singur”, i-au răspuns ei.

În sfârșit, Isus le-a spus că Lazăr murise. După care a adăugat: „Și Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum, haidem să mergem la el” (vers. 15).

Marta a auzit prima de venirea lui Isus. A alergat în calea Lui și, cu o voce plină de dezamăgire și frustrare, i-a spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (vers. 21).

A venit la scurt timp și Maria, și Isus a plâns cu ele. În ochii celor două surori, Isus nu Se ținuse de cuvânt.

Dar când au ajuns la mormânt, Isus a vorbit, iar Lazăr s-a sculat din morți. Isus nu numai că le-a împlinit așteptările, ci chiar le-a depășit.

Da, într-adevăr, așteptăm de mult, foarte de mult timp. Întârzierea lui Isus a generat dubii în mintea noastră și

ne-a influențat modul de viață. Dar nu renunțați! Nu vă uitați înapoi. Isus ne va depăși așteptările!

SALVAȚI

În timpul cât Adi Amin a fost președintele Ugandei, un avion aparținând companiei Air France a fost deturnat și redirecționat spre Kampala, Uganda. Aproape 100 de pasageri israelieni, care se aflau în avion, au fost reținuți de președintele Amin.

Guvernul Israelului și cel al Franței au condamnat deturnarea și au apelat la Amin să elibereze pasagerii. La scurt timp, au început să se organizeze proteste și din partea Națiunilor Unite. Dar cu cât cetățenii occidentali îl

*Ne apropiem de sfârșitul
călătoriei noastre. Nu renunțați!
Isus nu numai că ne va împlini
așteptările,
dar ni le va și depăși.
S-ar putea să avem întrebări
fără un răspuns imediat, dar nu
renunțați! Poate vom fi dezamăgiți
de frați și de surori, dar nu
renunțați! Am putea chiar noi
să-i dezamăgim pe alții, la rândul
nostru, dar să nu renunțăm!*

criticau mai mult pe Amin, cu atât el amenința mai mult că va începe să execute ostatici. El i-a vizitat în locul de detenție și le-a spus că guvernul țării lor nu e interesat de siguranța lor. La un moment dat, Amin a amenințat că, dacă la o anumită dată, Guvernul israelian nu avea să dea curs cererii lui de a elibera câțiva deținuți palestinieni, va începe să execute ostatici.

Între timp, Israelul punea la punct un plan. Ei au trimis spioni în Uganda, să vadă condițiile în care Adi Amin a vizitat aeroportul. Armata a pregătit câteva trupe de comando, pentru a-i salva pe ostatici. Două avioane C-130 au decolat cu destinația estul

Africii. Unul dintre ele avea la bord o echipă de comando, celălalt o limuzină Mercedes-Benz și un Land Rover. Cele două avioane au reușit să aterizeze pe aeroportul Entebbe fără să fie depistate.

Imediat, echipa de intervenție a urcat în Land Rover, iar în Mercedes un bărbat care semăna cu Amin. Mașina semăna cu cea pe care o avusese el, având drapelul Ugandei și blazonul.

Cele două mașini au pornit spre clădirea unde erau ținute ostaticii. Când forțele de securitate ugandeză au văzut cele două mașini, au luat poziție de drepti și au salutat. Când mașinile s-au oprit lângă clădire, în locul în care președintele se oprea de obicei, ofițerii s-au grăbit să deschidă portierele. Forțele de intervenție au intrat atunci în acțiune și, dacă îmi aduc bine aminte, a durat mai puțin de zece minute ca ostaticii să fie eliberați.

Prieteni, acum aproximativ 6 000 de ani, diavolul a deturnat această planetă. El ne ține ostatici.

Dar vestea bună este că trupa de comando care ne va salva este în drum spre noi - condusă de prințul Emanuel, Domnul nostru și Salvatorul Însuși.

Forțele noastre de intervenție nu vor fi camuflate. Nu vor veni în secret. Ioan Vizionarul a scris: „... Și orice ochi îl va vedea...” (Apoc. 1,7).

Ne apropiem de sfârșitul călătoriei noastre. Nu renunțați! Isus nu numai că ne va împlini așteptările, dar ni le va și depăși.

S-ar putea ca uneori să mai lăcrimăm, dar nu renunțați! S-ar putea să trecem prin momente grele, dar nu renunțați! S-ar putea să avem întrebări fără un răspuns imediat, dar nu renunțați! Poate vom fi dezamăgiți de frați și de surori, dar nu renunțați! Am putea chiar noi să-i dezamăgim pe alții, la rândul nostru, dar să nu renunțăm!

Astăzi, Dumnezeu îi invită - pe cei care doresc - să trăiască prin credință în Cuvântul Său și să proclame, prin credință, apropierea revenirii Sale.

Ești gata să răspunzi chemării făcute de Dumnezeu, de a avea un rol precis în anunțarea reîntâlnirii glorioase pe care o vom avea cu Salvatorul nostru, Isus Hristos?

Traducere: Oana Ghiga

Transformați în Hristos, proclamând minunile Calvarului

Mesaj devoțional, prezentat marți seară, 5 iulie 2005

Un predicator englez era îndrumătorul unui tânăr seminarist. El i-a spus acestuia:

– Fiule, în Anglia, din fiecare oraș, comună și cătun pornește câte un drum spre Londra. În același fel, oricare ar fi pasajul biblic pe care îl predici, asigură-te că vei găsi drumul spre Calvar.

Predicatorul l-a încurajat pe tânăr să proclame minunile Calvarului tot așa cum sfătua apostolul Pavel, care a scris următoarele cuvinte pentru biserica din Corint: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Cor. 2,1,2).

Pentru a proclama minunile Calvarului este nevoie să apreciem importanța crucii. Crucea ne descoperă, la un nivel profund, sensul vieții și oferă cea mai folositoare cunoaștere pentru oameni, oricât de păcătoși sau de neprihăniți ar fi – ea este harta noastră spre destinația veșniciei. Crucea ne învață biruința, acolo unde nu vedem decât înfrângere. Minunile Calvarului îi convertesc pe păcătoși și aduc pacea pentru conștiința rănită. Acel „deal de departe” promovează sfințenia, pregătind o biserică fără pată pentru întâlnirea cu Mirele ceresc. Poate de aceea Pavel mai spunea: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Gal. 6,14).

BARRY BLACK,
capelan, Senatul U.S.

Minunile Calvarului

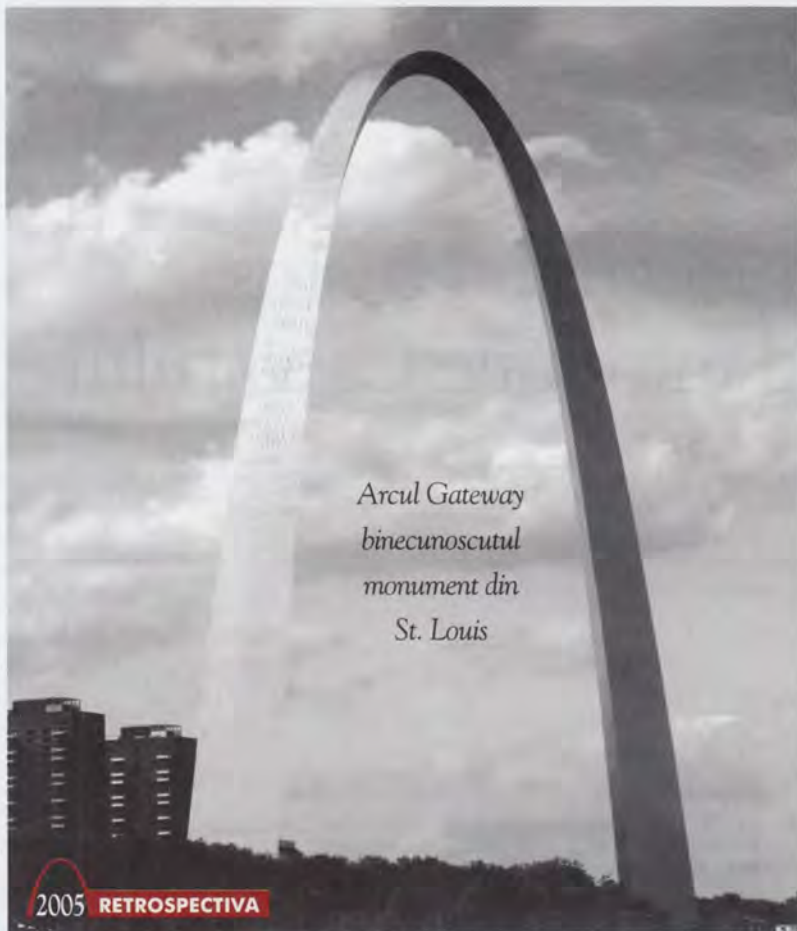
Calvarul ne-a adus șapte minuni.

Prima a fost atunci când Isus, deși cufundat în suferință, S-a rugat cu milă: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23,34). El ne-a învățat să ne iubim vrăjmașii, iar faptele Sale au fost pe măsura cuvintelor pe care le-a rostit.

A doua minune a avut loc prin mântuirea tâlharului muribund. Acuzatorii lui Isus spuneau: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” (Matei 27,42). El le-a arătat că se înșală, întârziind să moară suficient de mult cât să transforme crucea într-un baptisteriu și să pregătească un criminal pentru veșnicie. Cu buzele arse, El i-a șoptit tâlharului: „... vei fi cu Mine în rai” (Luca 23,43).

A treia minune a fost întunericul de la prânz până la orele 3:00 după-amiaza. Această misterioasă acoperitură neagră, precum abanosul, părea să arate că natura simțea alături de Creatorul său, care Se sfârșea din viață. Dionisius, care a fost martor la acest întuneric, a declarat că era un semn ce prevestea un eveniment extraordinar. Se părea că Dumnezeu acoperea nenorocirea Fiului Său de ochii batojocoritori ai gloatei.

A patra minune s-a produs când perdeaua din templu s-a sfâșiat, fapt ce marca încetarea sistemului de jertfe iudaic. Nu mai era nevoie nici de sângele vițelilor, nici de sângele caprelor, al oilor sau al porumbeilor. De atunci, oricine putea intra în prezența lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă

Arcul Gateway
binecunoscutul
monument din
St. Louis

și mărturisesc, Calvarul este totul, frașilor și surorilor. Această minunată simplitate îndepărtează orice ar putea lipsi Evanghelia de putere și de glorie. Noi ne bucurăm datorită unui mare motiv – crucea.

Sensul vieții

Crucea ne face capabili să cunoaștem mai bine sensul vieții. Ea trimite lumină mai ales asupra motivului suferinței oamenilor. În lumina minunilor de la Calvar, noi câștigăm o mai bună înțelegere asupra motivelor pentru care oamenii nevinovați îndură nenorociri. Dacă neprihănitul Mesia nu a fost scutit de durere, de ce am fi noi trecuți cu vederea? Dacă Isus „a devenit om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53,3), și noi trebuie să fim dispuși să ne purtăm crucea. Calvarul ne amintește că viața este reală și serioasă, că în urma celor mai mari tragedii se poate afla învierea și că suferința poate fi vindecată. Calvarul ne spune că birușina se află chiar alături de aparența înfrângere.

Gândiți-vă la binecuvântările ce au decurs din cei treisprezece ani în care Iosif a suferit. Datorită faptului că și-a purtat crucea cu demnitate, Egiptul a devenit, în cele din urmă, o sursă de hrană pentru popoare. Fidelitatea lui Iosif a salvat zeci de mii de oameni de la foamete, inclusiv familia sa. În ciuda intențiilor criminale ale frașilor lui Iosif, Dumnezeu a transformat răul în bine.

La Calvar, Dumnezeu a făcut același lucru. Dușmanii lui Isus au dorit să-L răstignească în scop mârșav, dar Dumnezeu a folosit această faptă pentru a mântui lumea. Moartea Domnului Isus dovedește că aceia care își dau viața pentru alții o vor primi înapoi. Isus a privit dincolo de Calvar, spre bucuria pe care urma să o simtă, și astfel a disprețuit ocară (Evrei 12,2). El știa că Tatăl ceresc va folosi jertfa Sa pentru mântuirea lumii.

O cunoaștere folositoare

Noi trebuie să proclamăm minunile Calvarului, pentru că ele ne aduc cea mai folositoare cunoaștere. Crucea îndepărtează orice ar putea lipsi Evanghelia de putere. Calvarul constituie centrul mântuirii oamenilor.

că acum omenirea beneficiază de singurul mijlocitor demn, care este la Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos (1 Tim. 2). De aceea putem veni cu îndrăzneală înaintea tronului lui Dumnezeu (Evrei 4,16).

A cincea minune a fost cutremurul care părea să zguduie temeliiile fizice și morale ale planetei. Lumea noastră se zbătea în remușcare atunci când Creatorul ei suferea o groază de nedescris. Aceste zvâcniri au trezit spaima în inima privitorilor, care se așteptau de acum să fie martori la consecințe apocaliptice.

A șasea minune a fost învierea. Cutremurul a deschis mormintele unor oameni neprihăniți, și aceștia au înviat (Matei 27,52,53). Ce evenimente uimitoare! Viața s-a trezit înaintea morții iminente a lui Hristos. O dată cu amurgul Paștelor, acești înviați au intrat în Ierusalim unde au fost văzuți de mulți.

A șaptea minune a fost mărturia soldatului dintre neamuri. Rareori

Dumnezeu nu Se slujește de martori. Chiar și pietrele au fost gata să dea mărturie (Luca 19,40). Nici unul dintre ucenici nu a luat cuvântul, dar sutașul roman a strigat: „Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!” (Luca 23,47)

Omul unui singur mesaj

Apostolul Pavel și-a exprimat hotărârea de a deveni susținătorul unui mesaj specific. El și-a concentrat predicarea numai asupra crucii (1 Cor. 2,2). Când predica Pavel, nu era nevoie să te gândești mult ca să descoperi subiectul predicării. Dacă era vreun motiv de laudă, acesta era crucea (Gal. 6,14). Prin aceasta, Pavel ne-a ajutat să înțelegem care ar trebui să fie subiectul predicării și mărturisirii noastre: Calvarul, Calvarul, Calvarul.

Unul dintre candidații la președinția Americii, străduindu-se să sublinieze mesajul campaniei sale electorale, a ales următorul slogan: „Economia este totul!” Pentru creștinii care predică

Comentând textul din Ioan 3,16, Martin Luther spunea: „Dacă ar fi pierdută Biblia și nu s-ar mai păstra decât textul din Ioan 3,16, ar rămâne suficient har în acest verset pentru ca lumea să fie mântuită”.

Apostolul Pavel s-a hotărât să nu piardă timpul cu subiecte lipsite de importanță. Singura lui laudă a fost crucea. Calvarul oferă tot ce au nevoie oamenii pentru a fi mântuiți – aceasta a fost convingerea lui. Este singura regulă neînșelătoare de credință și de practică.

Crucea ar trebui să fie testul de validare pentru toate doctrinele și dogmele; ea oferă cunoașterea care duce la mântuire. Un preot cu experiență critica astfel predicile colegilor săi: „Nu au pic de sânge în ele”. Spurgeon obșnuia să își sfătuiască studenții: „De câte ori predicați, faceți-vă drum spre Calvar în modul cel mai direct posibil”.

Puterea convertirii

Isus a spus: „Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32). Trebuie să proclamăm minunile Calvarului, pentru că ele aduc putere de convertire. Cu ani în urmă, la una dintre întâlnirile evanghelice la care am participat, a

dat buzna un tânăr. Ne-am dat seama că se afla sub influența drogurilor și a alcoolului. Unul dintre diaconi s-a oferit să îl conducă afară din sală. Totuși ceilalți au fost de părere că putea fi lăsat să rămână. Curând, s-a întins și a adormit pe rândul din spate. Seară de seară, el a continuat să vină amețit, iar noi am continuat să predicăm despre cruce și l-am lăsat să doarmă. Cumva, prin ceața beției, istoria minunilor de la Calvar și-a croit drum spre inima lui. În cele din urmă, el a fost botezat și a devenit un ispravnic de nădejde în biserică. Calvarul are putere de convertire.

Balsam pentru conștiința rănită

Pasajul din Romani 5,9-11 ne amintește că suntem împăcați cu Dumnezeu prin Isus, datorită jertfei de la Calvar. Această împăcare înseamnă o conștiință curată față de Dumnezeu și față de oameni. Ce minunată este pacea care inundă sufletul celor ce știu că pedeapsa pentru păcatele lor a fost plătită!

Conștiința ne face adesea lași. În Proverbe 28,1 se spune: „Cel rău fuge fără să fie urmărit”. Vedem aceasta și în cazul fraților lui Iosif (Gen. 42,21.22), care s-au gândit că lucrurile

rele abătute asupra lor erau modul în care Dumnezeu îi pedepsea pentru nelegiuirea lor. Cât de adesea greșim când deducem că ajungem să culegem ce am semănat! Nu așa stau lucrurile.

Promovarea sfințeniei

Proclamarea minunilor de la Calvar promovează sfințenia. Versurile unui imn spun: „Când privesc la crucea minunată... cele mai mari câștiguri mi se par în van, și mândria mi-o disprețuiesc”. Crucea aprinde o dragoste de Hristos care ne constrânge (2 Cor. 5,14) și ne face în stare să-l învingem pe vrăjmaș prin puterea sângelui lui Hristos (Apoc. 12,11). Sunt hotărât să nu știu altceva decât pe Isus Hristos răstignit – acesta va fi subiectul vorbirii și al cântecului meu până în veșnicii. Atâta timp cât trăiesc, voi aduce slavă jertfei de la cruce și îi voi proclama puterea de a transforma vieți.

Pentru a urmări prezentarea video a tuturor mesajelor devoționale și a rapoartelor diviziunii, vizitați site-ul „Adventist Review”, pe adresa www.adventistreview.org.

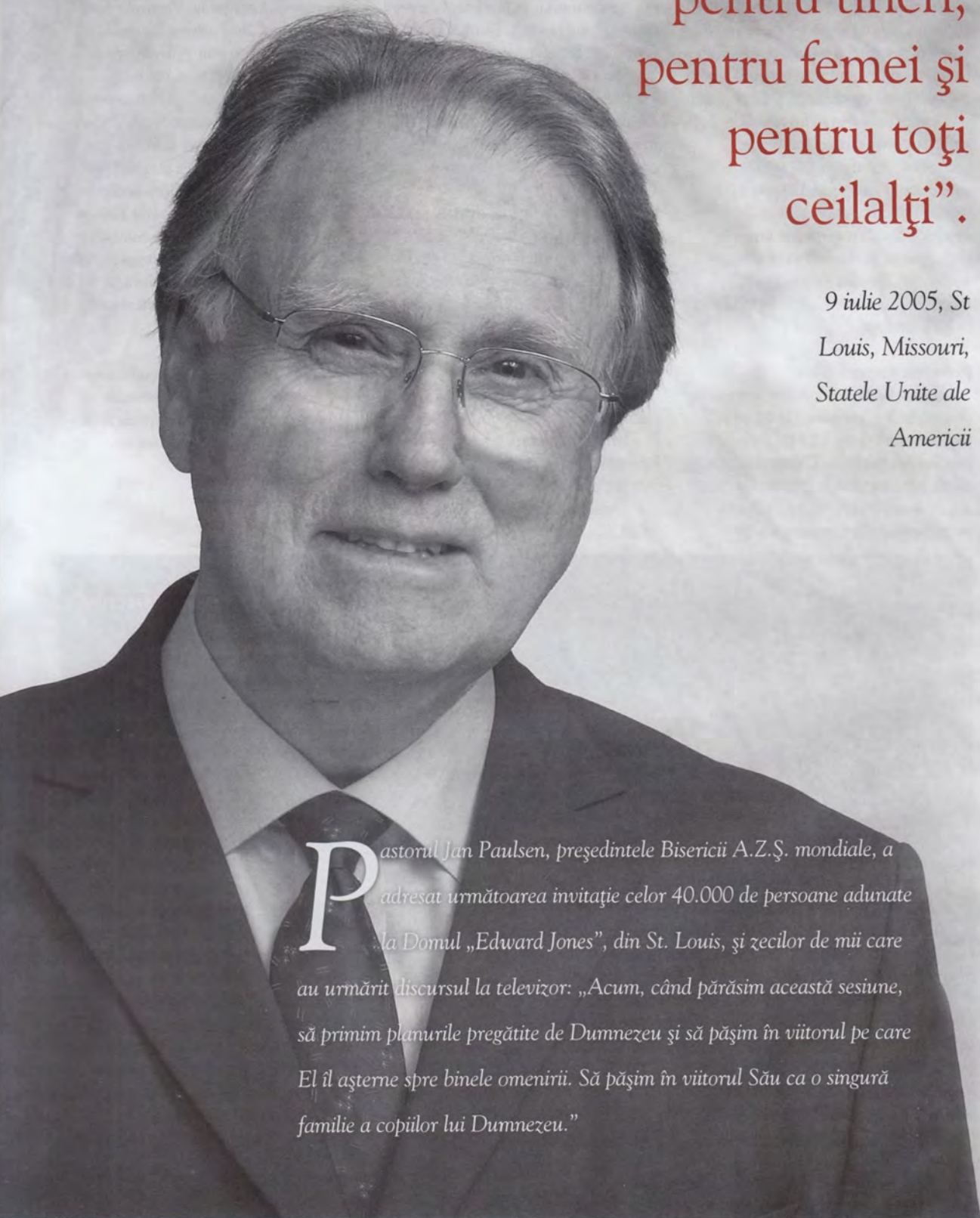

2005 RETROSPECTIVA

Comitetul de lucru, în după-amiaza zilei de vineri, 1 iulie, a fost prezidat de Michael Ryan, vicepreședinte general al Conferinței Generale (al doilea de pe rândul din față)

Jan Paulsen pledează: „Deschideți
ușile bisericii
pentru tineri,
pentru femei și
pentru toți
ceilalți”.

9 iulie 2005, St
Louis, Missouri,
Statele Unite ale
Americii

Pastorul Jan Paulsen, președintele Bisericii A.Z.Ș. mondiale, a adresat următoarea invitație celor 40.000 de persoane adunate la Domul „Edward Jones”, din St. Louis, și zecilor de mii care au urmărit discursul la televizor: „Acum, când părăsim această sesiune, să primim planurile pregătite de Dumnezeu și să pășim în viitorul pe care El îl așterne spre binele omenirii. Să pășim în viitorul Său ca o singură familie a copiilor lui Dumnezeu.”

Jan Paulsen, reales a fi conducătorul Bisericii Adventiste din întreaga lume, a oficiat un serviciu divin de Sabat, în ultima zi a întâlnirilor, după ce a mărturisit înaintea adunării că primește cu umilință alegerea de a continua misiunea încredințată lui în următorii cinci ani. Pe baza capitolului 7 din 2 Cronici, mesajul fratelui Paulsen a încurajat biserica în totalitatea și diversitatea ei să îi primească bine pe cei nou-converțiți și să nu îi trateze cu răceală din pricina eventualelor deosebiri. El a subliniat nu doar diversitatea familiei care alcătuiește biserica mondială, ci și modul cum această diversitate este acum oglindită în conducerea ei.

El a spus: „Cum ați putea să nu observați faptul că, printre oamenii de conducere pe care i-am ales, se află și femei din biserica noastră?” Acest comentariu a fost întâmpinat cu multe aplauze. „Nu credeți că acesta este un semn, un semn că Dumnezeu deschide ușile?”

Pasajul biblic din care s-a inspirat se referă la consacrarea Templului lui Solomon. El a vorbit despre cum a dorit David să construiască templul lui Dumnezeu, însă Domnul a avut alte planuri: Solomon trebuia să Îi construiască templul. David era atât de pregătit să împlinească voia lui Dumnezeu, încât s-a supus planului Său.

Acest lucru „mă învață că biserica, planurile lui Dumnezeu, cauza Sa, inițiativa Sa sunt mai mari decât omul, oricare ar fi acesta”, a spus Jan Paulsen. „Nimic nu va dezbină familia lui Dumnezeu: suntem pe cale să pășim în viitorul pregătit de El ca o familie unită.”

Apoi a comparat Templul lui Solomon cu Biserica Adventistă de astăzi. În rugăciunea de consacrare, Solomon s-a rugat ca templul să fie un loc în care Dumnezeu să asculte mereu rugăciunile înălțate în ciuda imperfecțiunilor poporului Său.

„În rugăciunea aceasta, se pare că Solomon privește în viitor”, a spus fr. Paulsen. „El s-a rugat astfel: 'Doamne m-ai învățat să deschid ușa, pentru că ușa Ta este deschisă spre toți oamenii – bărbați, femei și tineri. Doamne, ajută-mă să păstrez această ușă deschisă.'”

În predica sa, Jan Paulsen a făcut adesea referire la nevoia de a deschide ușile bisericii, amintind făgăduința lui Dumnezeu: „Dacă poporul Meu... atunci și Eu...”

Invitând biserica să „deschidă ușile”, fr. Paulsen a îndemnat audiența să „se implice activ [mai ales prin tineri] ca parteneri pentru viitorul nostru. Vă rog, de dragul lui Hristos, chemați-i pe tineri. Aveți încredere în ei. Acordați-le putere.”

Apoi președintele Paulsen a avertizat: „Este important să înțelegem că Dumnezeu nu Se află în posesia unui singur popor, nici măcar a poporului care se numește al Său. Doresc ca bisericile adventiste să fie cunoscute drept Case de rugăciune pentru toate popoarele.”

*„Este important
să înțelegem că Dumnezeu nu
Se află în posesia unui singur
popor, nici măcar a poporului
care se numește al Său.
Doresc ca bisericile adventiste
să fie cunoscute drept Case
de rugăciune pentru toate
popoarele.”*

Jan Paulsen a adăugat: „Am o avertizare pentru oricine îi caută bisericii nod în papură: numai Dumnezeu nu Se înșală în judecarea oamenilor. Dumnezeu îi iubește pe oamenii de pe tot pământul. Dumnezeu, care îi iubește pe toți, este Cel care are puterea să zică: 'Am un popor pe care îl numesc al Meu.'”

Dumnealui a explicat că, deși inițial Dumnezeu i-a ales pe urmașii lui Avraam, aceștia L-au disprețuit: „Israel L-a dezamăgit pe Dumnezeu, în primul rând, din cauza necredinței sale, a necredinței și a apostaziei, preferând idolii și zeii. De aceea Dumnezeu, a cărui iubire a fost respinsă, a început să

caute în alte părți.”

Prin urmare „Dumnezeu a deschis ușa pentru neamuri... Pentru o nouă comunitate spirituală – o rămășiță. Cred că Biserica Adventistă are astăzi un loc special în ochii lui Dumnezeu. Nu suntem exclusiviști, suntem doar speciali. Dumnezeu a așezat înaintea noastră o ușă deschisă și nu stă în atribuțiile noastre să o închidem sau să îi ținem la distanță pe ceilalți.”

Apoi a continuat: „Cred că privilegiul nostru este acela de a-i invita și a-i păstra pe oameni înăuntru; ni s-a încredințat ceva unic. Suntem aici pentru a-L sluji pe Dumnezeu în împlinirea planului Său. Dumnezeu spune: 'Dacă poporul Meu va face așa cum l-am învățat, dacă va fi așa cum l-am îndemnat să fie și dacă-și va preda viața în slujba Mea...'”

„Noi ca biserică ne vom arăta legătura cu Dumnezeu prin viața noastră. Biserica trebuie să demonstreze întotdeauna semnele distinctive ale poporului Său. Aceste semne sunt compasiunea și dorința de a lupta pentru cei care nu mai luptă.”

„Doresc ca familia adventistă din întreaga lume să fie cunoscută ca o familie plină de compasiune.”

Însă adventiștii, a adăugat dumnealui, trebuie să tindă mereu spre înțelepciune, umilință și rugăciune: „Umlința nu este o trăsătură prea ușor cultivată la noi. Dacă Îi servim lui Dumnezeu, aroganța trebuie să dispară.”

Paulsen a spus că trăsătura cea mai importantă pentru copiii lui Dumnezeu se găsește în cei care Îl slujesc cu umilință și rămân aproape de El prin rugăciune. „Dumnezeu spune: 'Voi asculta. Voi ierta. Voi vindeca.' Acesta este un minunat mesaj de asigurare că Dumnezeu ne ascultă.”

„În calitate de conducător al bisericii, trebuie să vă amintesc că Dumnezeu este mânat de o dragoste arzătoare pentru mântuirea fiecărui bărbat, femeie sau copil”, a spus Jan Paulsen. „Pășiiți împreună cu mine prin ușa aceasta. Dacă sunteți copii ai Săi, atunci cu toții Îi aparținem Lui”.

AGENDA

Sesiunii Conferinței Generale 2005

Alegerea slujbașilor principali

Cea de-a 58-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea s-a desfășurat în perioada 29 iunie-9 iulie la St. Louis, Missouri, în Statele Unite. Cei 2.000 de delegați la această sesiune au reprezentat cele 13 diviziuni ale Conferinței Generale, 101 uniuni, 539 conferințe și misiuni locale, precum și instituțiile și bisericile locale. Ei au participat la această sesiune în numele celor peste 25 de milioane de credincioși adventiști (membri ai Școlii de Sabat) dintre care 14 milioane sunt membri botezați, răspândiți în cele 203 țări în care Biserica Adventistă este stabilită oficial. Participanții au reflectat diversitatea bisericii în ceea ce privește limba, cultura și obiceiurile, dar au dovedit unitatea spirituală care ne unește ca o biserică.

Scopul principal al sesiunii a fost stabilirea direcției bisericii pe următorii cinci ani, materializat în alegerea conducerii bisericii pentru mandatul viitor și decizii referitoare la alte probleme care afectează Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pe plan mondial.

Astfel, delegații au votat Comitetul de numiri format din 198 de delegați (din care a făcut parte și președintele Uniunii Române, pastorul Teodor Huțanu), care, la rândul său, a supus adunării generale numele celor care vor urma să slujească biserica ca administratori ai Conferinței Generale și ai celor 13 diviziuni și directori-asociați ai departamentelor Conferinței Generale. Tot pe această cale a fost stabilit Comitetul de Conducere al Conferinței Generale și alte comitete care vor funcționa în această perioadă.

Dintre cei nouă vicepreședinți, șase au fost realeși, ceilalți trei fiind: binecunoscutul evanghelist Mark Finley, cu responsabilități speciale pentru evanghelizarea globală, Pardon Mwansa, care a lucrat din anul 2003 ca președinte al Diviziunii Oceanul Africo-Indian, după ce între 1995 și 2005 lucrase ca director-asociat al departamentului de Isprăvnicie Creștină al Conferinței Generale și Ella Simmons, prima femeie aleasă într-o astfel de funcție în istoria bisericii. Secretarul și trezorerul Conferinței Generale au fost realeși, ca și majoritatea președinților diviziunilor. În cazul Diviziunii Euro-Africa, toți cei trei administratori au fost realeși: Ulrich Fricardt, președinte, Peter Kunze, trezorer, și Gabriel Maurer, secretar.

În cuvântul său, rostit cu ocazia realegerii, fratele Paulsen a spus: „Cred că Dumnezeu conduce această congregație, această adunare. Dacă nu

aș crede aceasta, responsabilitatea pe care mi-o asum ar fi foarte greu de purtat. Am nevoie să știu că Duhul Sfânt îmi va fi un tovarăș și sprijin continuu și cred că va fi.” Ca și în raportul său, prezentat joi, pastorul Paulsen s-a adresat și de data aceasta în mod special tinerilor adulți ai bisericii mondiale, spunând: „Vreau să veniți înăuntru (în biserică, n.a.) și să fiți parteneri cu noi ceilalți”. „Dacă biserica nu vi se pare interesantă, o puteți face interesantă; numai nu vă depărtați de ea, depărtarea de ea este cel mai rău lucru pe care-l puteți face.” „Doresc ca biserica”, a mai spus dumnealui într-un interviu, „să fie în mod constant concentrată pe misiune. Misiunea este obiectivul nostru (...) Cred că e foarte important pentru fiecare dintre noi să devină mai implicat.”

Agenda Sesiunii Conferinței Generale – 2005

Noi diviziuni și uniuni

Ca rezultat al reorganizării bisericii din Africa, adunarea administrativă a Sesiunii Conferinței Generale a votat joi, 30 iunie 2005, să recunoască și să înregistreze reorganizarea fostei Diviziuni Africa-Oceanul Indian și a Diviziunii Africii de Est în trei noi diviziuni cunoscute ca Diviziunea Africa Centrală și de Est, Diviziunea Africa de Sud-Oceanul Indian și Diviziunea Africa de Vest-Centrală, care funcționează astfel începând cu 1 iunie 2003. A fost votată și primirea fiecăreia dintre cele trei diviziuni în frățietatea diviziunilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Tot joi, 30 iunie, douăsprezece voturi au fost luate pentru reorganizarea (redistribuirea diferitelor teritorii) diferitelor uniuni sau conferințe. În aceeași ședință au fost votate și comitetele pentru:

- Manualul bisericii, format din 40 de membri
- Statute și regulamente, format din 51 de membri
- Planuri, format din 35 de membri
- Numiri, format din 198 de membri

Prioritățile Sesiunii Conferinței Generale au fost cele de natură spirituală

Delegații se roagă ca să fie sensibili la călăuzirea din partea lui Dumnezeu.

Primul punct din agenda al adunării administrative, chiar înainte ca sesiunea să înceapă formal, a constat într-o serie de adunări destinate să asiste delegații și invitații în „auzirea chemării lui Dumnezeu”.

Gerry Karst, vicepreședinte al Conferinței Generale, unul dintre plănuitorii acestei presesiuni, a spus că aceste adunări au fost planificate pentru a întâmpina nevoile unei biserici

dinamice și în continuă creștere. Vorbitori renumiți au predicat despre chemarea la rugăciune, bizuirea pe rugăciune, necesitatea cultivării relațiilor, chemarea la mărturisire.

Participanții au fost invitați să se roage pe grupe pentru nevoile specifice ale bisericii. Provocările globale care confruntă biserica, nevoia de unitate, păstrarea copiilor, tinerilor și familiilor, menținerea unei vieți de devoțiune personală, dezvoltarea constructivă a relațiilor cu oamenii din alte religii și

grupuri, crearea unei comunități care îmbrățișează diversitatea culturală și preocuparea pentru nevoia oamenilor în suferință din întreaga lume au fost subiecte preferate ale rugăciunilor delegaților.

Randy Roberts, pastor al bisericii Universității din Loma Linda, sublinia, în prezentarea sa, importanța închinării, spunând: „Cui ne închinăm determină cum trăim”. El sugera ca la sfârșitul sesiunii Conferinței Generale cetățenii din St. Louis ar trebui să se întrebe unul pe altul: „Ce știi despre adventiștii aceștia?”, iar unii ar trebui să răspundă: „Sunt oameni care știu să se închine”. Întrebați apoi: „De unde știți?” Aceste persoane ar putea răspunde: „Am văzut modul în care trăiesc”.

„Suntem o familie a credinței”, a spus Lowell Cooper, un alt vicepreședinte al Conferinței Generale și organizator al sesiunii. „În lumina generozității manifestată de Dumnezeu față de noi, hai să găsim căi de a fi generoși față de comunitățile noastre – aici în St. Louis și oriunde trăim noi.”

Spiritul de rugăciune a fost prezent și de-a lungul întregii sesiuni prin devoționalele prezentate pentru a îndemna la rugăciune, prin timpul acordat rugăciunii în întâlnirile oficiale, prin focul continuu din camera de rugăciune, dar și prin tendința participanților de a împleti permanent conversația cu rugăciunea. Am fost impresionat, sâmbătă seara, după încheierea sesiunii, de o scenă pe care am văzut-o pe unul dintre cele mai aglomerate culoare la acea oră, în fața Centrului Adventist de Carte. Un tânăr și un bătrân stăteau de vorbă și, deodată, și-au pus mâinile unul pe umerii celuilalt și se rugau cu ardoare. Deși, în trecerea lor, mulți îi loveau, ei erau absenți din forfota mulțimii. Acolo, se vedea clar, erau numai ei doi și Dumnezeu lor. Și trebuie să recunoșc că o astfel de scenă făcea parte din normalitatea celor 11 zile din Centrul de Conferințe din St. Louis.

SANDRA BLACKMER, editor de știri la „Adventist Review”

Traducere: Florin Balint

„Creșterea în Hristos”, un nou punct fundamental de credință

După două zile de discuții intense, delegații sesiunii Conferinței Generale au votat, pe 4 iulie, pentru prima dată în ultimii 25 de ani, să adauge o nouă declarație de credință la cele 27 de puncte fundamentale de credință.

Această nouă declarație de credință, intitulată „Creșterea în Hristos”, are două scopuri principale: „Primul, se referă în mod explicit la creșterea creștină, cu scopul de a exclude spiritismul și misticismul oriental ca exerciții spirituale ce sunt incompatibile cu Evanghelia creștină. Al doilea, se referă la libertatea prin Hristos față de teama puterilor demonice, cu scopul de a demonstra că a căuta ajutor de la acesta este incompatibil cu creșterea noastră în Hristos.”

Propunerea pentru această nouă declarație a ajuns la sesiune ca rezultat al solicitărilor diviziunilor de a adăuga o declarație cu privire la natura vieții spirituale personale și a libertății față de puterile demonice.

Prin moartea Sa pe cruce, Isus a triumfat asupra forțelor răului. Cel care a înfrânt spiritele demonice, în timpul slujirii Sale pământești, a distrus puterea lor și a realizat condamnarea lor finală. Biruința lui Isus asigură biruința noastră asupra forțelor răului, care caută încă să ne stăpânească în timp ce umblăm împreună cu El în pacea, bucuria și siguranța dragostei Sale.

Acum, Duhul Sfânt locuiește în noi și ne dă putere. Prin consacrare permanentă față de Isus ca Mântuitor și Domn suntem eliberați de povara faptelor din trecut. Nu mai trăim în întuneric, temându-ne de puterile celui rău, în ignoranță și lipsa de sens a fostului nostru mod de viață.

În această nouă libertate în Hristos, noi suntem chemați să creștem în asemănarea caracterului Său, să avem părtășie zilnică cu El prin rugăciune, hrănindu-ne din Cuvântul Său, meditănd la acesta și la providența Sa, cântându-I laude, adunându-ne împreună pentru a ne închina și luând parte la misiunea bisericii.

Prin angajarea noastră în slujirea plină de iubire a celor din jurul nostru și prin mărturia pe care o dăm despre mântuirea prin El, prezența Sa permanentă alături de noi, prin Duhul, transformă fiecare moment și fiecare activitate într-o experiență spirituală. (Ps. 1,1.2; 23,4; 77,11.12; Col. 1,13.14; 2,6.14.15; Luca 10,17-20; Ef. 5,19. 20; 6,12-18; 1 Tes. 5,23; 2 Petru 2,9; 3,18; 2 Cor. 3,17.18; Fil. 3,7-14; 1 Tes. 5,16-18; Mat. 20,25-28; Ioan 20,21; Gal. 5,22-25; Rom. 8,38.39; 1 Ioan 4,4; Evrei 10,25.)

Declarația privind afirmarea Bibliei ca regulă de credință

După ce delegații participanți la Sesiunea Conferinței Generale de la Toronto, Ontario, Canada, în anul 2000, au votat o rezoluție timpurie cu privire la Spiritul Profetic, pastorul adventist Jurrien Den Hollander le-a reamintit delegaților de primatul Bibliei în credința adventistă și a întrebat dacă nu ar putea fi prezentată și o rezoluție cu privire la Sfânta Scriptură. Ca urmare a acestei propuneri, Comitetul Conferinței Generale a propus pentru sesiunea din acest an adoptarea următoarei rezoluții:

Ca delegați ai Sesiunii de lucru din anul 2005 a Conferinței Generale din St. Louis, Missouri, reafirmăm centralitatea Scripturilor în mesajul

și în viața Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În Scripturi sunt descoperite frumusețea, dragostea și harul Domnului nostru Isus Hristos și ne sunt oferite ca dar al mântuirii prin credința în jertfa Sa ispășitoare. Prin ele, Dumnezeu ni se descoperă pe Sine, transmițându-ne o expresie autentică a caracterului Său, o adevărată concepție a naturii realității, un raport demn de încredere al faptelor Sale, o descoperire a scopului Său și o expresie a voinței Sale pline de dragoste față de noi. Scripturile constituie regula noastră supremă de credință și practică și standardul prin care va fi testată orice învățătură și experiență. Originea lor divină le conferă autoritate și un mesaj relevant, ce transcende toate culturile și poate satisface cele mai profunde nevoi ale noastre.

Dată fiind importanța și natura unică a Scripturilor și multiplele beneficii pe care studiul lor sistematic le aduce bisericii, noi, delegații Conferinței Generale întruniți în sesiune de lucru, apelăm la toți credincioșii adventiști de ziua a șaptea din întreaga lume să facă loc, în fiecare zi, citirii regulate, cu rugăciune, a Scripturilor. Mai mult, dat fiind beneficiul adevărilor biblice pentru toți oamenii, în special pentru cei care vor veni la Hristos, îl îndemnăm pe fiecare credincios să caute activ modalități de a împărtăși mesajul Scripturilor altor persoane, cu scopul de a pregăti lumea pentru revenirea în curând a Domnului nostru.

Rezoluția despre Spiritul Profetic

În adunarea administrativă, delegații la sesiunea Conferinței Generale au votat rezoluția cu privire la Spiritul Profetic. Trei motive au fost avute în vedere pentru discutarea acestei rezoluții. În primul rând, rezoluția este o reafirmare a unei credințe fundamentale. În al doilea rând, rezoluția este o expresie a recunoașterii bisericii mondiale față de Dumnezeu pentru acest dar minunat pe care El l-a dat bisericii. În al treilea rând, declarația încearcă să încurajeze membrii bisericii, în special pe tineri și pe noii membri, să se familiarizeze mai

bine cu scrierile lui Ellen White.

Într-o perioadă când toate se schimbă, unii simt că trebuie să lăsăm ca scrierile lui Ellen White să devină o parte din istoria noastră. Alții ridică întrebări cu privire la inspirația și la relevanța scrierilor sale. De aceea, această rezoluție poate fi folosită pentru a arăta că biserica mondială consideră, încă, scrierile lui Ellen White relevante pentru biserica de astăzi. Declarația poate fi folosită, de asemenea, să-i motiveze pe lideri pentru a dezvolta programe care vor crește încrederea în scrierile Spiritului Profetic. Redăm mai jos conținutul rezoluției:

Ca delegații ai Sesiunii de lucru din anul 2005 a Conferinței Generale din St. Louis, Missouri, recunoaștem că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost binecuvântată din abundență de Domnul prin darul profeției manifestat în lucrarea și scrierile lui Ellen G. White. Prin aceasta, Domnul a călăuzit dezvoltarea bisericii de la un număr redus de membri la o mișcare mondială, căreia i s-a încredințat proclamarea soliei mântuirii prin Hristos și a speranței revenirii Sale în slavă în curând. Lucrarea ei a

contribuit în mod direct la menținerea unității bisericii și a susținut-o în momentele grele. Scrierile sale continuă să aibă cea mai pozitivă influență în viața bisericii, oferind alinare, călăuzire, instruire, corecție și stimul teologic. Studiul lor va conduce constant biserica înapoi la Biblie, ca fundament al credinței și practicii.

Ca delegați, noi afirmăm rolul important pe care scrierile lui Ellen G. White îl joacă în hrănirea mișcării advente și în menținerea unității bisericii mondiale. Prin urmare, adresăm un apel adventiștilor de ziua a șaptea din lumea întreagă de a studia cu rugăciune scrierile sale, cu scopul de a înțelege mai deplin planurile lui Dumnezeu pentru poporul rămășiței Sale. Facem apel la conducătorii bisericii de la toate nivelurile administrative să planifice și să faciliteze promovarea și studiul scrierilor Spiritului Profetic în câmpurile lor. Adresăm un apel tineretului să se familiarizeze cu bogăția sfaturilor divine care se găsesc în aceste scrieri, deoarece aceasta le va îmbogăți foarte mult viața în timp ce slujesc Domnului și semenilor lor.

Sir James Carlisle, Guvernator general în Antigua și Barbuda a fost prezentat ca oaspete de onoare. În cadrul scurtelor sale remarce, el a relatat despre experiența investirii sale cu titlul de cavaler de către regina Elisabeta, la Palatul Buckingham, dat fiind faptul că nu a putut accepta o investiție anterioară în Sabat, din cauza convingerilor sale religioase.

Declarație-protocol privind adăugirile și revizuirile „Declarației punctelor fundamentale de credință”

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are un crez deschis. Aceasta dovedește umilința necesară pentru a nu opune rezistență voinței divine, în cazul în care dorește să mai descopere aspecte pe care copiii lui Dumnezeu trebuie să le urmeze pentru a-și dovedi credințioșia totală față de Creatorul lor. În același timp, biserica trebuie să vegheze împotriva învățăturilor străine și a practicilor care ar contraveni voinței lui Dumnezeu. În acest sens, delegații la cea de-a 58 Sesiune a Conferinței Generale au votat, pe 3 iulie, adoptarea unui protocol care conține regulile ce trebuie urmate pentru orice revizuire sau adăugire la credințele fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Cu privire la acest protocol, Angel Rodriguez, directorul Institutului de Cercetări Biblice, a spus că „natura credințelor noastre fundamentale nu este un credo, ci o listă de credințe care ne ține împreună. Aceasta înseamnă că adevărul este dinamic. Aceasta arată că revizuirii și adăugirile pot fi făcute în viitor.”

Conținutul Declarației-protocol privind adăugirile și/sau revizuirile „Declarației punctelor fundamentale de credință” este următorul:

La adăugarea și/sau revizuirea „Declarației punctelor fundamentale de credință” este imperios necesară implicarea în acest proces, atât cât este posibil, a unei părți cât mai mari a bisericii la nivel mondial. Orice sugestie ar trebui bazată pe o preocupare serioasă privind bunăstarea bisericii mondiale, mesajul și misiunea ei, trebuie să fie susținută de Biblie și să fie făcută prin consultare cu scrierile soriei Ellen G. White. Având în vedere importanța și necesitatea implicării bisericii mondiale în procesul de adăugire și/sau revizuire a „Declarației punctelor fundamentale de credință”, orice sugestie privind posibilele schimbări trebuie să ajungă la biroul președintelui Conferinței Generale cel târziu cu doi ani înaintea sesiunii de lucru a Conferinței Generale.

Un membru al grupului muzical „Tinerii Ambasadori” marchează prin cântec

Nandin Bold, în vârstă de cinci ani, fiica primului pastor din Mongolia.

Dacă sunt considerate necesare adăugiri și/sau revizuirii ale „Declarației punctelor fundamentale de credință”, acest lucru este inițiat de Conferința Generală, iar această chestiune trebuie discutată cu atenție la fiecare nivel administrativ. La evaluarea sugestiei de schimbare, forul de conducere al fiecărui nivel administrativ va stabili un proces corespunzător de evaluare, solicitând informații din cât mai multe surse. Procesul de la fiecare nivel administrativ va avea ca rezultat fie recomandarea schimbărilor propuse către următorul nivel administrativ, fie renunțarea la oricare altă abordare a problemei respective. Astfel, recomandarea efectuării de schimbări în „Declarația punctelor fundamentale de credință” va ajunge la Conferința Generală. O dată ajunsă la Conferința Generală, sau dacă sugestiile au luat naștere în cadrul Conferinței Generale, va fi numit un comitet ad-hoc pentru a coordona procesul și a facilita dialogul.

Conferința Generală va folosi următoarea procedură în încercarea de obținere a consensului bisericii mondiale în favoarea sau împotriva schimbărilor propuse:

1. Conferința Generală va coordona și va facilita procesul de dezbatere prin intermediul biroului prezidențial și al membrilor comitetului ad-hoc.

2. O variantă preliminară aprobată de Comitetul Anual sau de Primăvară va fi trimisă diviziunilor pentru comentarii și reacții. Această variantă ar trebui discutată la nivelul Uniunilor de Conferințe sau Misiunilor și tipărită în publicațiile oficiale locale ale bisericii.

3. Implicarea Facultăților și Seminarilor Teologice.

4. Discutarea acestui subiect în cadrul Comitetului privind Institutul de Cercetări Biblice sau în alte comitete abilitate.

5. Publicarea unei variante în revistele *Adventist Review* și *Ministry* și publicarea lor pe Internet pentru comentarii și reacții din partea membrilor bisericii.

6. Conferința Generală și comitetul ad-hoc vor primi toate sugestiile venite din partea bisericii mondiale și vor pregăti o variantă finală ce va fi propusă Comitetului Anual pentru dezbaterile ulterioare dinaintea sesiunii de lucru a Conferinței Generale.

7. Doar Conferința Generală reunită în sesiune de lucru poate aproba adăugiri sau revizuirii la „Declarația punctelor fundamentale de credință a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”.

A 58-a Sesiune a Conferinței Generale, St. Louis, Missouri, 3 iulie 2005.

Dacă ne vom afla încă aici în anul 2020, vom fi o comunitate religioasă care s-ar putea să numere 50 de milioane de membri”, a spus Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, în prima expunere din seria „Prezentarea conducerii adventiste”, duminică dimineața, 3 iulie. „Dintre aceștia”, a continuat dumnealui, „numai 12% vor fi fost adventiști de ziua a șaptea în anul 2000. Chiar și numai această perspectivă ne îndeamnă să luăm în considerare modul în care transmitem identitatea și valorile de la o generație de credincioși la următoarea.”

Fratele Paulsen a început cu aceste cuvinte prima dintre cele cinci prezentări care au avut loc în timpul sesiunii Conferinței Generale, având ca obiectiv abordarea necesității vitale de conducere spirituală la fiecare nivel al administrației bisericii, de la comunitatea locală până la Conferința Generală.

Punând în contrast modele contemporane, corporative de conducere, cu modelul biblic, fr. Paulsen a observat: „Noi suntem o comunitate de indivizi, uniți prin dragoste și angajament față de Hristos și față de biserica Sa, care am ales de bunăvoie să fim adventiști de ziua a șaptea. Trebuie să avem încredere

unii în alții. Este de o importanță vitală ca încrederea să nu fie desființată de obsesia pentru control.”

Fratele Jan Paulsen a mai vorbit despre nevoia de abordare creativă a tensiunii dintre permanent și tranzitoriu, dintre rigiditate și flexibilitate. Dumnealui a subliniat faptul că schimbarea este o realitate în cultura modernă, care nu poate fi ignorată. „Este responsabilitatea conducerii să identifice în mod clar valorile credinței și comportamentului care transcend timpul și cultura”, a spus dumnealui.

Calitățile principale pentru conducători, menționate de fratele Paulsen, sunt umilința, integritatea și viziunea. „Transparența este filtrul prin care se vede umilința și integritatea”. „Acestea sunt cele mai importante calități pentru conducătorii adventiști.”

Printre subiectele abordate în cadrul seriei de prezentări ale conducerii s-au numărat: „Integritatea: Un imperativ al secolului XXI”, de B. Lyn Behrens; „Conducătorii și autoritatea ecleziastică: acceptarea autorității”, de Angel Manuel Rodriguez; „Acționând cu responsabilitate: aspirațiile unui slujitor pe calea conducerii”, de Ted L. Ramirez, și „Caracterizarea conducerii adventiste: reacția față de diversitate”, de Leslie N. Pollard.

După discursul său, fratele Jan Paulsen a răspuns la întrebări și comentarii din sală. Întrebările, puse de delegații din diferite părți ale lumii, au reflectat o gamă largă de preocupări: cum să fie dezvoltate calitățile de lider ale tinerilor; atribuirea de responsabilități de conducere liderilor locali, care este posibil să nu fi avut parte de o educație adventistă; și cum să mobilizezi talentele femeilor din pozițiile de conducere.

Fratele Paulsen a răspuns la nevoia de integrare a viitorilor lideri în activitatea bisericii, reamintindu-le delegaților existența Biroului pentru Conducere de la Conferința Generală, care a pregătit un program de patru ani, cu o largă deschidere pentru leadership. Programul este prezentat în diferite părți ale lumii de pastori, administratori și educatori cu experiență. „Nu există o cale magică prin care aceste lucruri se vor realiza”, a mărturisit fratele Paulsen. „O parte din sarcina dumneavoastră”, le-a spus dumnealui celor prezenți, „este aceea de a veghea ca aceia cărora le sluiți să aibă posibilitatea de a-și dezvolta darurile lor spirituale, personalitățile și caracterele, de a determina modul în care ei pot fi integrați în serviciile de conducere ale bisericii.”

Conducerea sub lumina reflectorului

STEPHEN CHAVEZ

*Manager Editor,
„Adventist Review”*

Traducere: Florin Balint

SANDRA BLACKMER, editor de știri la „Adventist Review”

Traducere: Florin Balint

Delegații aleg prima femeie în funcția de vicepreședinte

„Acesta este unul dintre acele evenimente istorice despre care ai dori să le povestești copiilor sau nepoșilor tăi – că ai fost acolo când s-a votat”, a spus Delbert Baker, secretarul Comitetului de Numiri al Sesiunii Conferinței Generale.

Când stadionul s-a liniștit, Baker a anunțat nominalizarea sorei dr. Ella Simmons, prima femeie vicepreședinte al Conferinței Generale în istoria de 142 de ani a bisericii.

„De mult timp mi se pune întrebarea: 'Nu există loc la cel mai înalt nivel al conducerii bisericii noastre pentru femeile înzestrate, calificate, talentate profesional din această biserică?’” le-a spus președintele Jan Paulsen delegaților după ce numirea Ellei Simmons a fost anunțată. Fratele Paulsen a explicat că deși multe femei din biserică sunt „atât înzestrate din punct de vedere spiritual, cât și calificate profesional”, ele au slujit în poziții de conducere numai într-un sens limitat, deoarece „multe dintre pozițiile de conducere din biserică implică hirotonirea”.

„Trebuie să fim capabili să armonizăm cerințele unui post care este precis definit, cu capacitatea profesională a persoanei ce vine împreună cu abilitatea, experiența și talentul necesar pentru respectiva lucrare”, a adăugat fr. Paulsen. „Dr. Ella Simmons este tocmai o astfel de persoană. Mă bucur de faptul că vom avea o femeie care să ne ajute la acest nivel de conducere.”

Fiind chemați să voteze nominalizarea istorică, delegații au votat în unanimitate pentru alegerea sorei Simmons ca vicepreședinte. „Acesta este un moment cu adevărat istoric pentru biserica noastră”, a spus dr. Simmons după ce a fost prezentată delegaților. „Cred că în cer este bucurie pentru această tranziție a bisericii Sale de astăzi. Cu toate acestea, sunt foarte conștientă de faptul că acele clopote nu bat pentru Ella Simmons, ci pentru biserica Sa. Mă rog și vă cer să vă rugați pentru mine ca niciodată să nu fiu furată de importanța acestei decizii, ca niciodată să nu fiu furată de poziție, ca niciodată să nu caut să urmez eul și să-i fac pe

plac, ci să fiu folosită ca un vas smerit pentru Hristos și numai pentru Hristos. Vă mulțumesc pentru încredere.”

Ella Simmons are un doctorat în educație de la Universitatea din Louisville și vine în această nouă poziție cu o experiență bogată atât în administrația bisericească, cât și cea publică.

ea a slujit ca decan și vicepreședinte al Administrației Academice la Universitatea La Sierra din Riverside, California, din anul 2000 până în anul 2004, înainte de aceasta fiind vicepreședinte pentru probleme academice la Oakwood College din Huntsville, Alabama. A lucrat, de asemenea, ca prodecan al Facultății de Educație din cadrul Universității Louisville din Kentucky și președinte al Departamentului de Educație de la Colegiul pentru științe exacte de la Universitatea de Stat din Kentucky.

Dr. Simmons a slujit Biserica Adventistă ca membru al Comitetului Executiv al Conferinței Generale, al Comitetului Diviziunii Nord-Americane pentru programa școlară a copiilor și al Comitetului director al Review and Herald Publishing Association.

Dr. Ella Simmons este căsătorită cu Nord Simmons, profesor de liceu, actualmente pensionar. Familia Simmons are doi fii, Darryl și Christopher, și doi nepoți. Ambii fii fiind educatori, unul în educație publică specială, iar celălalt în instruire pentru corporații.

MIHAI MAUR

Impresii

Pentru câteva zile, St. Louis a devenit... „Ierusalimul” unde poporul lui Dumnezeu stă adunat pentru închinare, zidire sufletească, pentru viziune. E impresionant și copleșitor, în același timp, să știi că glasul bisericii, adunat în sesiunea Conferinței Generale, e glasul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, e fermecător să descoperi minunata părtășie alături de toate neamurile, limbile și culorile pământului, mulțimi de oameni până ieri „străini”, iar azi „frați” în Domnul Isus.

În această „mare” de oameni, pe care aproape că n-o poate număra nimeni, printre „unde” de americani și europeni, asiatici sau africani, nu poți să nu zărești cu bucurie „valurile” românești, pentru că oriunde sunt români se fac „valuri”. În comitetele de numiri sau în uriașa sală a plenului sesiunii, printre sutele de standuri ale expoziției internaționale sau, pur și simplu, pe străzile orașului St. Louis, românii sunt pretutindeni.

Glasul României a fost auzit în comitetul de numiri al Conferinței Generale, prin președintele Uniunii, fratele Teodor Huțanu. Viziunea românească asupra lucrării a fost exprimată în comitetul de numiri al Diviziunii Euro-Africa nu doar prin glasul președintelui Uniunii Române, ci și prin secretarul și trezorierul Uniunii, frații-Emilian Niculescu, respectiv Ioan Câmpian Tătar. Întreaga delegație română, numărând 14 persoane, și-a exprimat prin vot, fără rețineri și cu deplină responsabilitate, opinia, pe întreg parcursul lucrărilor.

Trecând în zona „de reclamă”, în uriașa hală a Complexului America’s Center, printre cele aproape 300 de standuri, la loc de cinste stau cele 2 standuri românești: cel al „Uniunii de Conferințe”, al românilor de acasă, și cel al „Romanian Ministries International”, al românilor din toată lumea.

La standul „Uniunii de Conferințe”, fratele Cristian Modan și Sora Beatrice Lospa întâmpină, zilnic, sute de vizitatori desprinși din miile ce trec ca un fluviu neconținut prin expoziție. Adventiștii din lumea largă află astfel de lucrarea noastră, fie că e vorba de cea de tineret sau Sola Scriptura, de centrul de la Herghelia sau Institutul Teologic.

La standul „Romanian Ministries International”, vicepreședintele asociației, Ion Rădoiaș, din Loma Linda, SUA, ajutat în mod voluntar de familia Rodica și Constantin Ioniță, din Avondale, Australia, povestesc, la rândul lor, nenumăraților curioși despre implicarea românilor de afară în

numeroase acțiuni misionare, sociale sau caritabile în România. Sunt atât de fericiți să spună lumii despre cei un milion de dolari adunați pentru lucrarea de acasă și transformați apoi în 80 de evanghelizări în 60 de localități, secerând peste 1.000 de suflete pentru Hristos.

La vremea prezentării raportului Diviziunii Euro-Africa, România a fost din nou în „atenție”, pe ecran, în văzul miilor de delegați și oaspeți de pe întreg mapamondul. Acțiuni precum „Galileanul” sau „În centrul atenției” ne-au făcut să ne simțim atât de bine că suntem români și chiar să ne fie dor de lucrul de acasă. Cinci sute de steaguri tricolore au fost oferite apoi tot atâtor participanți în imensul stadion din America’s Center, cu ocazia Paradei Națiunilor.

Bucuria noastră ar fi fost deplină dacă un român, de-al nostru de acasă, ne-ar fi reprezentat în Comitetul Conferinței Generale sau măcar al Diviziunii. Ne mângâiem cu gândul că secretarul Diviziunii, fr. Gabriel Maurer, vorbește românește și încă mai are rădăcini în „arcul Carpatic”. Poate altădată, cine știe. Oricum, nu voia noastră e importantă, ci a Celui de Sus, așa că facă-se voia Lui.

Și pentru că tot ce e frumos deocamdată e și trecător, rămânem după aceste 11 zile cu bucuria de a-L fi văzut pe Domnul la lucru în toate cele patru colțuri ale lumii, de a fi învățat de la alții și de a împărtăși și altora tot ce am adus cu noi de acasă.

Ne întoarcem acasă mai motivați ca oricând, bucueroși că am simțit rafale ale ploii târziu în Africa, America de Sud sau Asia. Ne întoarcem convingși că întâlnirea cu Domnul e mult mai aproape decât am văzut-o înainte. Ne întoarcem acasă, știind că avem atât de mult de lucru și ora e târzie. Ne întoarcem acasă!

Delegați români la Sesiunea Conferinței Generale – 2005

Cosmin Vlahopol, din Romania, îi adresează o întrebare lui Jan Paulsen, în timpul emisiunii „Let’s Talk”.

Rapoartele Diviziunilor

Fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. 1 Corinteni 4,9 u. p.

Fiecare sesiune a Conferinței Generale devine, într-un mod aparte, o priveliște pentru îngeri, oameni și lume. De data aceasta, Domul „Edward Jones” s-a transformat într-o uriașă vitrină în care fiecare diviziune a așezat raportul minunilor harului lui Dumnezeu, dovezi ale călăuzirii și ale iubirii lui Dumnezeu pentru biserica Sa. În ceea ce urmează, vom prezenta secvențe din aceste rapoarte.

Raportul Diviziunii Trans-Europene

Înaintând în ciuda războiului, a intoleranței și a persecuției

Biserica A.Z.Ș. din Diviziunea Trans-Europeană trăiește cu entuziasm simțământul urgenței misiunii primite de la Dumnezeu pentru oamenii pierduți. Acesta se îmbină cu o reflectare atentă cu privire la secretele creșterii. Concluzia este că o creștere numerică depinde de măsura creșterii spiritualității și a unirii. Planul elaborat pentru cei cinci ani care au trecut se numea: „Creștem împreună”, plan care a călăuzit prioritățile și activitățile diviziunii.

Vastul teritoriu al acestei unități administrative se caracterizează printr-o diversitate extremă culturală și națională, punctată din loc în loc de mici comunități adventiste organizate în 13 Uniuni și trei câmpuri misionare atașate. Numeric, diviziunea este cea mai mică (98.575 membrii la finele anului 2004), astfel că raportul față de populația întregului teritoriu este cel mai mare față de toate diviziunile: 1 membru A.Z.Ș./6.000. Marile provocări și probleme le constituie, mai ales, grupurile țintă: cei

secularizați din Europa Apuseană, musulmanii și evreii. Cei mai receptivi față de Evanghelie sunt imigranții din Europa și Orientul Apropiat, cât și grupări din Pakistan și Sudan. Programele de plantare de biserici și lucrarea în grupe mici au adus totuși rezultate îmbucurătoare. La 31 decembrie 2004, numărul total al comunităților și grupelor a ajuns la 1.777 față de 1.537 în anul 2000.

Raportul Diviziunii Nord-Americane

Ispravnici credincioși ai binecuvântărilor lui Dumnezeu

În ultimii cinci ani, în această diviziune s-au botezat 153.000 de persoane, astfel că, azi, biserica numără 5.066 comunități și 613 grupe. La finalul anului 2004, numărul de membri a trecut de 1.000.000.

Dintre planurile care au fost desfășurate în această diviziune s-au evidențiat următoarele:

„Semănat un miliard”

Conducătorii bisericii au declarat anul 2004 ca fiind „Anul Evanghelizării Mondiale”, care s-a materializat în distribuirea de 25 milioane de invitații pentru studii biblice. Din luna martie, zilnic se primeau 20 de telefoane și 120 de cereri scrise pentru participare. *Voice of Profecy* a primit 27.360 de solicitări pentru studii biblice.

Evanghelizări NET

Walter L. Pearson jr., directorul postului *Breath of Life*, a

prezentat o serie de evanghelizări cu titlul „ Experimentează puterea”. Seria de 21 de prezentări ținute în Baltimore, Maryland, au fost recepționate în 1.600 de locații din întreaga lume, în limbile: engleză, spaniolă, portugheză și suahili.

Folosirea unor oportunități aparte

Marea popularitate a filmului lui Mel Gibson, „The Passion of Christ”, a fost folosită de biserica din America de Nord ca să distribuie broșuri despre suferințele Mântuitorului, o compilație a cărții Hristos, *Lumina lumii*. S-au distribuit mai mult de 800.000 de asemenea broșuri.

Capelania adventistă

Azi, Biserica A.Z.S. are cca 50 de capelani, plus 34 în rezervă. Arthur Branner, un capelan, spunea: „Eu cred că există două poziții principale în armată – medic și capelan. În timp ce medicul se ocupă de rănille fizice, capelanul se ocupă de rănille sufletești și-i ajută ca să ia cele mai importante decizii în viață.”

Noțiunea de slujire s-a vădit și în ceea ce privește contribuția în daruri și zecime. Zecimea din cei 5 ani totalizează 3,5 miliarde dolari, ceea ce reprezintă 58% din totalul zecimii din biserica mondială.

Raportul Diviziunii Euro-Asia

Îngerii zboară deasupra Euro-Asiei

În seara de 3 iulie, a venit rândul Diviziunii Euro-Asia să-și prezinte raportul. După un salut zgomotos produs de lovirea unor linguri de lemn ornamentale, președintele diviziunii, Artur Stele, i-a oferit fratelui Jan Paulsen o uriașă lingură de lemn pictată.

Diviziunea aceasta cuprinde cea mai întinsă arie geografică: 12 țări, 12 fusuri orare. Raportul video a oferit date statistice și o serie de imagini. Numărul membrilor este de 147.000. În ultimii 5 ani, s-au botezat 62.300. S-au construit 781 de biserici, iar 277 se află în construcție.

Conducătorii bisericii întâmpină anumite dificultăți aparte. De pildă, în Bielorusia, adventiștilor nu le este permis să închirieze clădiri publice pentru a ține servicii divine. Această creștere nu s-a întâmplat fără o planuire amănunțită din partea conducătorilor. S-au împărțit peste 30 milioane de broșuri și s-au ținut campanii de evanghelizare transmise prin satelit. După inițiativa din anul 2001, mai mult de 5.000 de persoane au participat la studii biblice ținute în grupe mici. Eficiența lucrului în grupe mici a fost prezentată prin experiența sorei Luba. Invalidă din copilărie și suferindă, Luba nu are mai mult de 1 m înălțime. În ciuda acestor infirmități, ea încerca să mărturisească credința ei și altora. Ocazia a venit printr-un post de radio local unde a vorbit despre singurătate. Numaidecât a fost sunată la telefon de

mai mulți ascultători până târziu în noapte. A legat mai multe prietenii și a organizat o grupă mică. Astfel a reușit să-i conducă pe mulți oameni la Domnul Hristos. Această întâmplare mișcătoare a fost urmată de aplauze puternice care s-au intensificat și mai mult când sora Luba a apărut pe scenă, sprijinindu-se în cârje. Întrebată de președintele diviziunii ce ar dori să spună auditoriului, ea a zis: „Jubiți oameni, dacă Domnul mă poate folosi pe mine, eu cred că vă poate folosi pe fiecare dintre voi”.

Raportul Diviziunii Asia-Pacificul de Nord

Dumnezeu o va finaliza

Regiunea geografică cuprinsă de această diviziune numără un sfert din populația lumii. Ea cuprinde țări cum ar fi: China, Hong Kong, Japonia, Coreea de Nord și Coreea de Sud, Mongolia și Taiwan. Numărul total al membrilor este de 546.000 organizați în 1.731 de biserici. Președintele Jaiyoung Lee a raportat un număr de 9.439 de botezuri care au avut loc în ultimii 5 ani. O continuă provocare pentru biserică o constituie țări cum ar fi Coreea de Nord, unde nu există biserici adventiste, deși există dovezi că mulți țin Sabatul. De asemenea, el a arătat că doar 3% din populația acestei regiuni a lumii este creștină. Secularismul, materialismul, diferite ideologii politice distrag atenția oamenilor de la Dumnezeu, de aceea, biserica încearcă diferite modalități de a-i aborda pe oameni. Adventiștii sunt prezenți de mai mult de 100 de ani

în această zonă a lumii. ADRA activează intens în Coreea de Nord, Mongolia și China. Printre cele 16 proiecte, unele au în vedere agricultura, sănătatea, educația sau chiar repararea de biciclete și împărțirea de alimente. Evanghelia se răspândește și prin intermediul celor 12 spitale și multe sanatorii și clinici din această regiune. De asemenea, există 44 de școli adventiste cu 25.000 de studenți. Astfel, la Universitatea Adventistă din Seul, anual, se botează cca 800 de persoane. Biserica din Coreea de Sud pregătește și trimite pastori care să planteze biserici în Japonia, Taiwan și Mongolia. Un alt proiect, „1.000 de misionari”, cu sediul în Filipine a

avut un efect semnificativ datorită celor 3.100 de misionari care au lucrat în 34 de țări diferite.

Raportul Diviziunii Pacificul de Sud

Ne stau în față multe provocări

Doctorul Erika Pyni, îmbrăcat conform tradiției băștinașilor, a sunat dintr-o scoică uriașă, anunțând prezentarea raportului acestei diviziuni. Ea cuprinde insule aflate la nord de Ecuator până la Polul Sud, și de la Insulele Christmas până la Polinezia Franceză și Pitcairn, o regiune cu mai multă apă decât teren uscat. Într-o prezentare video s-au raportat campanii evanghelice ținute de fr. Mark Finley în Papua-Noua Guinee, care s-au încheiat cu 2.300 de botezuri. Școlile adventiste îi încurajează pe tinerii studenți să se implice în proiecte de scurtă durată. Mai mult de 1.000 de voluntari, în fiecare an, sunt dispuși să slujească pentru Dumnezeu în misiune. În anul 2004, 14.000 de persoane s-au alăturat bisericii. Președintele diviziunii, Laurie Jevans, i-a provocat pe toți delegații să accepte în continuare răspunderea împărtășirii Evangheliei către toți oamenii. Apoi a arătat, prin materiale video, răspunsul unor membri care au acceptat să trăiască cu un trib încă nedescoperit din Papua-Noua Guinee sau alții care și-au vândut casa pentru a cumpăra un iaht în scopuri misionare. „Lucrarea încă nu s-a terminat, spunea președintele diviziunii, dar trăim într-o regiune unde 'pescuitul' preocupă mintea noastră.” La sfârșitul anului 2004, numărul total al membrilor diviziunii era de 372.000, dintre care 70.000 s-au adăugat în ultimii cinci ani. Există 5.170 de biserici și 675 de pastori.

Raportul Diviziunii Africa Centrală de Est

Născuți pentru a servi

Aceasta este cea mai nouă diviziune, deoarece a fost înființată la 1 ianuarie 2003 din regiunile răsăritene ale Africii și ale Oceanului Indian. Biserica prosperă în această regiune. Raportul video s-a concentrat asupra lucrării de slujire în care s-a angajat biserica. Folosind parabola bunului samaritean, președintele

diviziunii, fr. Mbwana, a spus: „Noi am ales să nu trecem pe lângă cei suferinzi. Noi am ales să le legăm rănile. A urmat o istorie a intervenției bisericii într-o tabără de refugiați. Urmarea a fost atât botezul mai multor persoane, cât și construirea de biserici. Adventiștii din Burundi ajută victimele bolii SIDA prin intermediul clinicilor, a centrelor de educație, și prin consiliere. În Somalia, ADRA ajută mai ales pentru procurarea apei. Raportul a arătat cât de puternic dezvoltat este sistemul de educație adventist în această diviziune. În școli și universități mii de tineri primesc educația necesară, dar și cunoștințe temeinice din Biblie. Transmisiunile prin satelit sunt un element foarte eficient. În anul 2004, o evanghelizare ținută de fr. Mark Finley, transmisă din Ruanda, a avut ca efect botezarea a peste 11.000 de persoane. Cea mai mișcătoare experiență din raport a fost legată de genocidul din Ruanda. Soțul sorie Adele a fost ucis în timpul războiului civil. După război, sora Adele s-a hotărât să viziteze închisorile pentru a-i ajuta pe dușmani. În cele din urmă, a dat de cel care l-a ucis pe soțul ei. I-a dus cărți și mâncare. Louis, fostul criminal, se temea de război. Dar ea l-a iertat. Și, în cele din urmă, l-a acceptat în casa ei ca pe propriul fiu. Numărul membrilor, la sfârșitul anului 2004, era de 1.972.637.

Raportul Diviziunii Africa de Sud și Oceanul Indian

Întâmpinând viitorul cu încredere

Această Diviziune s-a născut la 1 ianuarie 2003 din Diviziunea Africa de Est și Diviziunea Oceanul Indian. Această nouă entitate a bisericii are trei limbi oficiale, engleză, franceză și portugheză, și este alcătuită din 23 de țări. Populația care trăiește în această regiune a lumii numără 135 de milioane de oameni. Proporția adventiști/neadventiști este de 1 la 80, adică raportul cel mai mic din întreaga lume. În primii 2 ani (2003-2004), numărul membrilor a crescut de la 1.624.000 la 1.840.000. Actualmente în Zambia, la fiecare 22 de persoane revine un adventist. Se speră ca în anul 2005 ambele Uniuni din această țară să depășească numărul de 500.000 de membri. Cărui fapt i se datorează această creștere? Sunt mai mulți factori, între care implicarea pastorilor, slujirea membrilor. Astfel, mulți membri laici conduc evanghelizări în diferite zone ale diviziunii. Catherine Banda este un asemenea exemplu. Ea a început cu prezentări în fața unui grup mic. La început s-au botezat 4, apoi 30, și la o altă ocazie 58. Deși istoria acestei diviziuni este scurtă, ea poartă dovezile vizibile ale Duhului Sfânt.

Raportul Diviziunii Sud-Americane

De la începuturi modeste la un seceriș îmbelșugat

„Primele pagini ale istoriei bisericii în America de Sud s-au scris cu sacrificii, cu

sudoare și cu lacrimi”, spune președintele Ruy Nagel. „Dar sunt sigur că ultimele pagini vor fi scrise, în curând, sub puterea și inspirația Duhului Sfânt.” La înființarea ei, în 16 februarie 1916, Diviziunea Sud-Americană avea 4.903 membri răspândiți în 88 de biserici. Astăzi, biserica numără 2.415.392 de membri, având 7.801 biserici organizate și 9.539 de grupe. Printre secretele reușitei, președintele divizunii menționează, mai întâi, binecuvântările lui Dumnezeu, apoi un spirit de religiozitate al locuitorilor, iar în al treilea rând profilul misionar pronunțat al membrilor bisericii. Timp de 10 ani, activitățile bisericii au avut atât două cuvinte-cheie ca parametri, cât și un rezumat al filozofiei lucrării: evanghelist integrat. Acest plan diferă de planul Conferinței Generale, dar este o strategie prin care toate departamentele bisericii, la toate nivelurile, acționează în vederea unor ținte comune, într-un spirit de cooperare, așa încât fiecare membru este întărit din punct de vedere spiritual și simte nevoia să câștige alți ucenici pentru Hristos. Evanghelistul integrat este un stil de viață al Bisericii Adventiste din America de Sud. Noi nu avem o diversitate de planuri, ci doar un singur plan care include și respectă caracteristicile individuale ale fiecărui membru, angajat sau conducător, în cadrul unui sistem care oferă susținere. Această filozofie de lucrare contribuie la un spirit de unitate între membri. Evanghelistul integrat a schimbat mentalitatea pastorilor și a conducătorilor. Nimeni nu lucrează singur. Datorită acestei acțiuni armonioase, rezultatele sunt impresionante.

Raportul Divizunii Asia de Sud

Împuterniciți pentru o mărturisire eficientă

Diviziunea Asia de Sud include India, cea mai mare țară democratică din lume, Nepalul, Butan și Insulele Maldive. Nepalul este un regat hindus. Butanul este predominant budist, iar Insulele Maldive sunt islamice. India, a doua țară ca mărime din lume, 1.070.000.000 de oameni, o țară multiculturală, multilinguală și multireligioasă. Religia dominantă este hinduismul, dar sunt mai mult de 100 de milioane de musulmani și 30 de milioane de creștini. Prezența adventistă a început în anul 1890. La 1 ianuarie 2005, numărul membrilor era de 919.000, organizați în 7.000 de biserici și grupe.

Raportul Divizunii Euro-Africa

Cu Dumnezeu de partea noastră totul este posibil

Raportul a început cu prezentarea botezului fratelui Johann Klusch, la vârsta de 101 de ani, prezentat de secretarul divizunii, fratele Gabriel Maurer. Apoi materialul video a prezentat experiența Iancăi, o tânără care din ateu a devenit adventistă, în urma traducerii materialelor de sănătate oferite de biserică. După câteva secvențe, privind diferite activități din diviziune, președintele unei Conferințe din Germania a prezentat reușita de a rezerva un spațiu într-un super-magazin din München unde li s-a vorbit oamenilor despre Biblie.

Totalul populației din acest teritoriu este de 561.356.000, iar numărul membrilor bisericii este de 190.000.

Raportul Divizunii Africa Centrală de Vest

O perioadă de schimbare și creștere explozivă

În timpul unei existențe de 25 de ani a Divizunii Africa-Oceanul Indian, numărul de membri a ajuns la 1.452.735. Din această diviziune s-au născut alte trei diviziuni, dintre care actualmente aceasta este cea mai mică, având un număr de 628.000 de membri.

Raportul Divizunii Asia-Pacificul de Sud

Întâmpinând tragedia, intoleranța și secularismul

Din această diviziune fac parte Indonezia, Thailanda și acele zone care s-au confruntat cu valuri tsunami, din decembrie 2004. În cuprinsul acestei diviziuni sunt 161 de grupuri de populații, care încă nu au fost contactate cu adevărul Evangheliei. 24% din populația islamică locuiește în aceste teritorii. Toate acestea sunt provocări uriașe la care trebuie să facă față Biserica Adventistă din această zonă a lumii. Numărul membrilor la sfârșitul anului 2004, a fost de 1.064.375. Statistica arată o descreștere de aproape 100.000 membri față de anul 2000.

Raportul Divizunii Inter-Americane

Plănuind pentru succes spiritual

La începutul ultimei perioade de 5 ani diviziunea a abordat un proiect ambițios pentru stabilirea strategiei de lucru. Declarația de misiune sună astfel: „Slăvește-L pe Dumnezeu și, sub influența Duhului Sfânt, condu-l pe fiecare convertit să experimenteze o relație personală, o relație transformatoare cu Hristos, făcându-l în stare pe cel credincios să devină un ucenic în stare să împărtășească Evanghelia veșnică fiecăruia.” Numărul membrilor a ajuns, la sfârșitul lui 2004, la 2.525.557 de membri.

Jan Paulsen interviuevat de fr. Mark Finley, după realegerea sa în funcția de președinte al Conferinței Generale.

Expoziția creștină – un punct de atracție principal pentru participanții la Sesiunea Conferinței Generale

Mai mult de 26.000 de persoane s-au aflat în sala principală a Domului „Edward Jones”.

